

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 213

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 martie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 123 din 15 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2), art. 273, art. 274 și art. 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-3	288.	— Hotărâre privind reorganizarea Muzeului Național „George Enescu”
Decizia nr. 124 din 15 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3-5		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
Decizia nr. 142 din 20 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	5-7	213.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind completarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 149/2005 pentru aprobarea Listei cuprinzând agențiile autorizate de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine
Decizia nr. 161 din 27 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a) — b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	7-9	215.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale pentru modificarea anexei nr. 3 ^{b)} la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004 privind aprobarea modelelor de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, a modelelor formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare și a modelelor rapoartelor de clasificare și registrului agenților de clasificare
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
267. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale Agenției Nucleare	10-12	326.	— Ordin al ministrului mediului și gospodăririi apelor privind aprobarea Metodologiei pentru delimitarea albiilor minore ale cursurilor de apă care aparțin domeniului public al statului
275. — Hotărâre privind reorganizarea și funcționarea Agenției pentru Strategii Guvernamentale	13-15		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI
278. — Hotărâre pentru modificarea art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 900/2005 privind înființarea Societății Comerciale „Zirom” — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Zirom”	15		Hotărârea din 12 octombrie 2006 în Cauza Kaya împotriva României

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 123**

din 15 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2), art. 273, art. 274 și art. 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2), art. 273, art. 274 și art. 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hyppo Gas” — S.R.L., Societatea Comercială „Eastwood” — S.R.L. și Societatea Comercială „MTB.RO 2001” — S.R.L., toate cu sediul în Focșani, în Dosarul nr. 3.756/2006 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.756/2006, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2), art. 273, 274 și 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Hyppo Gas” — S.R.L., Societatea Comercială „Eastwood” — S.R.L. și Societatea Comercială „MTB.RO 2001” — S.R.L., toate cu sediul în Focșani, cu prilejul soluționării unei contestații la executare în domeniul răspunderii salariaților pentru pagubele cauzate angajatorului.

În motivarea excepției autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate creează o discriminare între debitorii salariați ai creditorilor și alte categorii de debitori, întrucât permit executarea silită a obligației salariaților la despăgubire numai în temeiul unor hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile, iar nu în baza unor hotărâri care sunt doar definitive, ca în dreptul comun. De asemenea, arată că textele de lege criticate permit urmărirea bunurilor în condițiile procesului civil numai după ce sumele datorate au fost executate prin rețineri lunare din drepturile salariale timp de 3 ani.

Judecătoria Focșani apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, având în vedere că textele de lege criticate sunt dispoziții speciale ale procedurii de executare, adoptate în considerarea situației speciale a celor la care se referă, iar situațiile diferite justifică instituirea unor soluții legislative diferite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece se înscriu în cadrul măsurilor de protecție a salariatului în raporturile sale cu angajatorul. Această reglementare nu poate avea semnificația unei discriminări, salariații aflându-se în situații diferite față de ceilalți debitori, fapt ce justifică aplicarea unui tratament juridic diferit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 164 alin. (2), ale art. 273, 274 și 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 164 alin. (2): *„Reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.”;*

— Art. 273: *„(1) Suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale care se cuvin persoanei în cauză din partea angajatorului la care este încadrată în muncă.”*

(2) Ratele nu pot fi mai mari de o treime din salariul lunar net, fără a putea depăși, împreună cu celelalte rețineri pe care le-ar avea cel în cauză, jumătate din salariul respectiv.”;

— Art. 274: *„(1) În cazul în care contractul individual de muncă încetează înainte ca salariatul să îl fi despăgubit pe angajator și cel în cauză se încadrează la un alt angajator ori devine funcționar public, reținerile din salariu se fac de către noul angajator sau noua instituție ori autoritate publică, după caz, pe baza titlului executoriu transmis în acest scop de către angajatorul păgubit.”*

(2) Dacă persoana în cauză nu s-a încadrat în muncă la un alt angajator, în temeiul unui contract individual de muncă ori ca funcționar public, acoperirea daunei se va face prin urmărirea bunurilor sale, în condițiile Codului de procedură civilă.”;

— Art. 275: „În cazul în care acoperirea prejudiciului prin rețineri lunare din salariu nu se poate face într-un termen de maximum 3 ani de la data la care s-a efectuat prima rată de rețineri, angajatorul se poate adresa executorului judecătoresc în condițiile Codului de procedură civilă.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate reglementează procedura de executare a obligației de dezdăunare ce-i revine salariatului pentru daunele cauzate angajatorului din vina și în legătură cu munca sa.

În ceea ce privește critica autorilor excepției, potrivit căreia această procedură ar fi diferită de cea de drept comun, Curtea reține că răspunderea patrimonială a angajatorului și a salariatului este diferită de celelalte forme ale răspunderii civile, diferențiere determinată de specificul și particularitățile raporturilor juridice de muncă și ale contractelor individuale de muncă ce dau naștere acestor raporturi, precum și de nevoia instituirii unor măsuri de protejare a salariatului față de eventualele acțiuni cu caracter abuziv din partea angajatorului care, la modul

general, are o poziție dominantă în raporturile sale cu salariatul. Astfel, derogările stabilite de lege în această materie sub aspect procedural sunt justificate tocmai de specificul acestei forme de răspundere civilă.

Această reglementare se circumscrie perfect dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, care prevăd că regulile de competență și de procedură în fața instanțelor judecătorești, în care se includ și cele privitoare la executarea silită, se stabilesc prin lege. Acest text constituțional dă libertate legiuitorului să stabilească normele de procedură cu aplicabilitate generală, dar și derogări de la acestea, în măsura existenței unor situații deosebite ce justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

De altfel, Curtea constată că aceste aspecte au mai fost reținute și în considerentele Deciziei nr. 24 din 22 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, prin care s-a examinat constituționalitatea art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, și ale Deciziei nr. 650 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.175 din 27 decembrie 2005, prin care au fost analizate art. 274 alin. (1) și art. 275 din aceeași lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2), art. 273, art. 274 și art. 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hyppo Gas” — S.R.L., Societatea Comercială „Eastwood” — S.R.L. și Societatea Comercială „MTB.RO 2001” — S.R.L., toate cu sediul în Focșani, în Dosarul nr. 3.756/2006 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124

din 15 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Teatrul Muzical „Nae Leonard” din Galați în Dosarul nr. 4.477/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.451D/2006, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din

Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A., Sucursala „Pamex” din Piatra-Neamț, în Dosarul nr. 2.300/C/2006 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Gheorghe Albu, ale cărui interese sunt reprezentate de Federația Sindicatelor Libere din Industria Lemnului, prin jurist Dan Anghel. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.451D/2006 la Dosarul nr. 2.371D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, considerând că textul de lege constituie o măsură firească de protecție a salariaților ce este conformă dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.477/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Teatrul Muzical „Nae Leonard” din Galați cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.146 din 14 august 2006, pronunțată de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 1.522/2006.

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.300/C/2006, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A., Sucursala „Pamex” din Piatra-Neamț, cu prilejul soluționării contestației la decizia de concediere formulate de Gheorghe Albu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor și dispozițiilor art. 1 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971. În acest sens, arată că liderii sindicali sunt privilegiați în raport cu ceilalți salariați și că nu există niciun motiv pentru care măsurile de protecție a conducătorilor sindicali să dureze o perioadă atât de lungă după ce aceștia și-au încheiat mandatul. De asemenea, arată că prevederile internaționale invocate nu reglementează interdicția concedierii pentru necorespondere profesională.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd prelungirea măsurii de protecție a liderului sindical pe o perioadă foarte lungă după încetarea mandatului acestuia. În acest sens, arată că dispozițiile Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971 asigură protecția acestor persoane numai pe perioada exercitării mandatului, nu și în afara lui.

Tribunalul Neamț — Secția civilă apreciază că textul de lege criticat este constituțional, fiind edictat de legiuitor tocmai pentru a evita orice discriminare la care ar putea fi supuși liderii sindicali de către angajator.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul muncii sunt constituționale, având în vedere că măsura de protecție reglementată nu constituie o discriminare, deoarece liderii sindicali se află într-o situație diferită de cea a celorlalți salariați. Astfel, protecția lor este nu numai justificată, dar și necesară.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: *„Pe toată durata exercitării mandatului, precum și pe o perioadă de 2 ani de la încetarea acestuia reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesională sau pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.”*

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și dispozițiilor art. 1 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135 din 23 iunie 1971 privind protecția reprezentanților lucrătorilor în cadrul întreprinderii și facilitățile de acordat acestora, ratificată de România prin Decretul nr. 83/1975, publicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 2 august 1975, prevederi conform cărora: *„Reprezentanții lucrătorilor din întreprindere trebuie să beneficieze de o protecție eficace contra tuturor măsurilor care ar putea să le aducă prejudicii, inclusiv concedierea și activitatea lor de reprezentanți ai lucrătorilor, afilierea lor sindicală sau participarea lor la activități sindicale, în măsura în care acționează conform legilor, convențiilor colective sau altor angajamente convenționale în vigoare.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 223 alin. (2) din Codul muncii stabilește măsurile de protecție pentru asigurarea condițiilor și climatului de securitate necesare îndeplinirii sarcinilor salariaților aleși în conducerea organizațiilor sindicale. Aceste măsuri sunt menite să împiedice decizia unilaterală a angajatorului de a înceta raporturile de muncă, respectiv de a concedia salariatul lider sindical pentru împiedicarea îndeplinirii mandatului încredințat acestuia de ceilalți

salariați ori ca represalii pentru activitatea desfășurată de salariatul respectiv în calitatea sa de lider sindical, precum și pentru a intimida alți reprezentanți ai salariaților.

Organizațiile sindicale, și mai ales liderii acestora, în calitatea lor de reprezentare, promovare și apărare a drepturilor și intereselor profesionale și economice ale salariaților, vin mai des în contact direct cu reprezentanții angajatorului, adesea în stări conflictuale, situații în care nu ar mai putea acționa eficient dacă ar fi expuși eventualelor măsuri represive din partea angajatorului.

Aceste circumstanțe îi plasează pe liderii sindicali într-o situație obiectiv diferită față de cea a celorlalți salariați, ceea ce justifică și tratamentul juridic diferențiat, prin reglementarea unor măsuri speciale și mai eficiente de apărare a stabilității raporturilor de muncă.

Este evident că reprezentanții salariaților nu trebuie să fie timorați ori șantajați prin măsurile represive ce ar putea fi luate împotriva lor în perioada mandatului de reprezentare și nici de perspectiva unor asemenea măsuri luate imediat după încetarea mandatului. De aceea, legiuitorul a optat pentru asigurarea protecției și după încetarea mandatului într-o perioadă de timp limitată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Teatrul Muzical „Nae Leonard“ din Galați în Dosarul nr. 4.477/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și de Societatea Comercială „Elvila“ — S.A. — Sucursala „Pamex“ din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 2.300/C/2006 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 142

din 20 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Laurențiu Tăiatu și Bogdan Ștefan Basalic din București în Dosarul nr. 18.742/3/CA/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 18.742/3/CA/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.** Excepția a fost ridicată de Laurențiu Tăiatu și Bogdan Ștefan Basalic din București într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției se susține că textul de lege criticat, care permite emiterea unei autorizații de construire pentru (în cauză) un teren aflat în litigiu, contravine prevederilor constituționale ale: art. 21 alin. (3) teza întâi, privind dreptul la un proces echitabil, întrucât „creează un statut preferențial uneia din părțile litigiului”; art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate privată în limitele și condițiile stabilite de lege și art. 136 alin. (5), care consacră inviolabilitatea proprietății private, deoarece și solicitantul care nu este titularul dreptului de proprietate poate obține autorizație de construire, ceea ce provoacă și perpetuează o „stare de incertitudine și nesiguranță în circuitul civil” și o abatere de la scopul general al reglementării. În acest sens, se invocă *cauza Vasilescu împotriva României, 1998* prin care s-a statuat că violare a dreptului de proprietate există și atunci când unei persoane nu i se acordă dreptul de a se folosi în mod normal de proprietatea sa; art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deși restrângerea nu este justificată de niciunul din cazurile expres prevăzute de acesta; art. 52 referitor la vătămarea dreptului persoanei de o autoritate publică, constând în „înlăturarea oricărei forme de răspundere a autorității publice” pentru o „autorizație de construcție care nu poate produce efectele juridice în vederea căreia a fost emisă”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În esență, în opinia instanței de judecată, textul de lege criticat „este o aplicare a principiului răspunderii civile delictuale”, care instituie „o exonerare de răspundere a autorității emitente a autorizației de construire sub condiția îndeplinirii cerințelor” principiului menționat. Așa fiind, consideră că nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările ulterioare, sunt constituționale, nefiind contrare prevederilor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991, în redactarea cuprinsă în articolul unic pct. 9 din Legea nr. 119/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2004 pentru modificarea art. 4 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 16 mai 2005, care prevede: „[...] *Autoritatea emitentă a autorizației nu este responsabilă pentru eventualele prejudicii ulterioare cauzate de existența, la momentul emiterii actului, a unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești privind imobilul — teren și/sau construcții — aparținând exclusiv solicitantului.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale: art. 21 alin. (3) teza întâi — „*Părțile au dreptul la un proces echitabil*”, art. 44 alin. (1) teza întâi — „*Dreptul la proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate*”, art. 136 alin. (5) — „*Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice*”, art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*” și art. 52 — „*Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În legătură cu susținerile privind încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, Curtea constată că textul criticat nu este de natură să îngrădească dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate drepturile și garanțiile menite să le asigure acest drept. Aceasta, deoarece autorizația de construire emisă de autoritatea administrației publice, sub rezerva lipsei responsabilității pentru eventualele prejudicii ulterioare cauzate de existența, la momentul emiterii actului, a unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești, este supusă controlului judecătoresc al instanței de contencios administrativ. Așadar, critica referitoare la contradicția cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) nu poate fi reținută.

De asemenea, nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (5) din Constituție, întrucât emiterea autorizației de construire după îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege nu este de natură să aducă atingere dreptului de proprietate. În măsura în care dobândirea dreptului de proprietate are loc fără respectarea condițiilor legale, titularul dreptului va suporta sancțiunile stabilite prin lege. Totodată, invocarea în sprijinul acestor susțineri a *Cauzei Vasilescu împotriva României, 1998*, care are ca obiect nelegalitatea confiscării unor bunuri proprietatea reclamantului, nu are relevanță în prezentul dosar, prin care se solicită „rectificarea cadastrală a proprietății”, „stabilirea corectă a granițelor terenurilor” și, în mod corespunzător, anularea autorizației de construire

emise de Primăria Sectorului 1, până la soluționarea definitivă a litigiului.

Cu referire la invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 52, Curtea constată că legea criticată prevede suficiente garanții în vederea asigurării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, prin reglementarea, în cuprinsul art. 12 din aceeași lege, a posibilității de anulare de către instanțele de contencios administrativ a

autorizațiilor de construire emise cu încălcarea prevederilor legale. Așa fiind, și această critică urmează a fi înlăturată.

În sfârșit, Curtea constată că, prin cuprinsul lor, dispozițiile art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 nu restrâng exercițiul unor drepturi sau libertăți fundamentale, astfel că nici raportarea criticii la art. 53 din Constituție nu poate fi reținută.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Laurențiu Tăiatu și Bogdan Ștefan Basalic din București în Dosarul nr. 18.742/3/CA/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 161

din 27 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rico Servicom” — S.R.L. din București, în Dosarul nr. 7.583/300/2006 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.583/300/2006, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție**

ridicată de Societatea Comercială „Rico Servicom” — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține următoarele:

— dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție, întrucât legiuitorul avea obligația de a consacra sancțiunea prin lege, iar nu printr-o ordonanță;

— dispozițiile art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a), b) și d) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (8) și (9), precum și ale art. 136 alin. (6). În acest sens, apreciază că se aduce o gravă atingere dreptului de proprietate, precum și prezumției de dobândire licită a bunurilor, prin instituirea unei prezumții „absolute de ilegalitate” asupra provenienței unor sume de bani.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, și a celor ale art. 10 lit. b) și c), ale art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și ale art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului se pot stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate.”;*

— Art. 10 lit. b) și c) și art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999: *„Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:[...]*

b) neîndeplinirea obligației agenților economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative;

c) emiterea bonului fiscal fără ca acesta să conțină toate datele prevăzute la art. 4 alin. (1)“;

— Art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999:

„(1) Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică agenților economici, cu excepția celor prevăzute la lit. d), astfel:

a) faptele prevăzute la art. 10 lit. c), e), f), g) și o) se sancționează cu amendă de la 20 milioane lei la 40 milioane lei;

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 80 milioane lei la 400 milioane lei; [...]

(3) Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând agenților economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității agenților economici, potrivit art. 14.“

Autoarea excepției susține, pe de o parte, că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție referitoare la impozite, taxe și alte contribuții, iar, pe de altă parte, că prevederile art. 10 lit. b) și c), ale art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și ale art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (8) și (9) privind dreptul de proprietate privată, precum și celor ale art. 136 alin. (6) referitoare la inviolabilitatea proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții

constituționale, și la cele privind impozite, taxe și alte contribuții, invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 228 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 21 iunie 2005, Curtea Constituțională, respingând o excepție cu același obiect și întemeiată tot pe invocarea pretensei încălcări a dispozițiilor art. 139 alin. (1) din Constituție, a reținut că, „deși, potrivit legii, amenzile se fac venit la bugetul de stat, stabilirea lor pentru săvârșirea contravențiilor nu are aceeași semnificație cu stabilirea impozitelor și taxelor sau a altor contribuții ale bugetului de stat, în sensul textului constituțional al art. 139 alin. (1), cu caracter obligatoriu și prestabilit. În cazul amenzilor, baza legală a prevederii lor ca venituri la buget o constituie reglementarea cuprinsă în art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată prin Legea nr. 180/2002, potrivit căreia «Sumele provenite din amenzi se fac venit la bugetul de stat», precum și dispozițiile din anexa nr. 1 la Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.121 din 29 noiembrie 2004, dispoziții care prevăd, la «diverse venituri», cuantumul total estimat al veniturilor din amenzi și din alte sancțiuni aplicate, potrivit dispozițiilor legale. Spre deosebire de plata impozitelor și taxelor sau a altor contribuții ale bugetului de stat, a cărei obligație constituțională a cetățenilor este prevăzută de art. 56 din Constituție, în sensul că aceștia contribuie prin impozite și taxe la finanțarea cheltuielilor publice, amenda nu face parte din categoriile de venituri prevăzute de art. 139 alin. (1) din Constituție; ea nu este o sursă de venit dacă legea este respectată, ceea ce reprezintă situația normală, dezirabilă. Specificul derivă din caracterul de sancțiune al amenzii, de consecință a încălcării unei norme legale prin săvârșirea unei contravenții. Faptul generator al raportului juridic al obligației de plată a amenzii îl constituie comiterea contravenției“.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 10 lit. b) și c), art. 11 alin. (1) lit. a)—b) și art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rico Servicom” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.583/300/2006 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale Agenției Nucleare**

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (2) lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2004,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. II din Legea nr. 57/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2003 privind utilizarea în scopuri exclusiv pașnice a energiei nucleare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare al Agenției Nucleare, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă structura organizatorică a Agenției Nucleare, prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 4. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.425/2003 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale Agenției Nucleare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 17 decembrie 2003, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Ion-Mircea Plângu
Președintele Agenției Nucleare,
Valică Gorea
Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 14 martie 2007.
Nr. 267.

ANEXA Nr. 1

**REGULAMENTUL
de organizare și funcționare al Agenției Nucleare**

Art. 1. — (1) Agenția Nucleară, denumită în continuare *AN*, este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea primului-ministru, prin Cancelaria Primului-Ministru.

(2) *AN* are ca principal obiect de activitate acordarea de asistență tehnică de specialitate Guvernului în formularea politicii în domeniul nuclear, promovarea, dezvoltarea și monitorizarea activităților nucleare în România, precum și promovarea pe plan național și internațional a intereselor domeniului nuclear românesc, în ansamblul său.

(3) *AN* monitorizează la nivel național activitățile nucleare care se desfășoară în scopuri exclusiv pașnice.

(4) În domeniul său de competență, *AN* este punct național de contact pentru Programul de cooperare tehnică a României cu Agenția Internațională pentru Energie Atomică, denumită în continuare *AIEA*.

Art. 2. — *AN* își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 7/2003 privind promovarea, dezvoltarea și monitorizarea activităților

nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — *AN* are sediul în municipiul București, str. D.I. Mendeleev nr. 21—25, sectorul 1.

Art. 4. — (1) În realizarea obiectului său de activitate *AN* îndeplinește următoarele funcții:

a) de reprezentare, prin care asigură, în numele statului român, cu aprobarea Guvernului, reprezentarea pe plan național și internațional a domeniului său de activitate;

b) de strategie, prin care asigură elaborarea și aplicarea Strategiei naționale de dezvoltare a domeniului nuclear pe termen scurt, mediu și lung și formularea politicii Guvernului în domeniul nuclear;

c) de coordonare, prin care asigură coordonarea la nivel național a acțiunilor privind promovarea, dezvoltarea și monitorizarea activităților nucleare în România;

d) de promovare, prin care se asigură promovarea și susținerea pe plan național și internațional a intereselor domeniului nuclear românesc;

e) de monitorizare, prin care asigură monitorizarea activităților nucleare, în acord cu obiectivele Programului nuclear național, denumit în continuare *PNN*.

(2) În exercitarea funcțiilor sale AN colaborează cu organele de specialitate ale administrației publice centrale și locale, cu celelalte instituții publice și cu agenții economici care au responsabilități și activează în domeniul nuclear, cu organizațiile neguvernamentale, precum și cu asociațiile profesionale din domeniu.

(3) AN prezintă trimestrial primului-ministru și Guvernului, prin Cancelaria Primului-Ministru, un raport privind activitatea sa, evoluțiile internaționale în domeniul nuclear, gradul de implementare a Strategiei naționale de dezvoltare a domeniului nuclear, a PNN, inclusiv a Planului nuclear anual, denumit în continuare *PNA*, pe baza informărilor prezentate de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare (CNCAN) și de Agenția Națională pentru Deșeuri Radioactive (ANDRAD), inclusiv cu privire la modul de implementare a programelor de asistență tehnică care se desfășoară sub egida AIEA, a Uniunii Europene, denumită în continuare *UE*, sau a altor organisme și organizații internaționale de profil.

(4) AN întocmește, la solicitarea expresă a primului-ministru și/sau a Guvernului, rapoarte specifice, pe probleme punctuale din domeniul său de activitate.

Art. 5. — (1) Atribuțiile principale ale AN sunt prevăzute la art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În exercitarea funcțiilor prevăzute la art. 4, AN îndeplinește și următoarele atribuții:

a) elaborarea și monitorizarea implementării Strategiei naționale de dezvoltare a domeniului nuclear și, respectiv, a PNN, prin PNA;

b) propunerea către Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică de direcții prioritare și obiective pentru Planul național de cercetare, dezvoltare și inovare, în concordanță cu PNN și PNA;

c) promovarea și susținerea proiectelor de interes din domeniul nuclear, prin comisiile/comitetele interministeriale constituite prin acte normative;

d) promovarea și susținerea participării unităților de cercetare, dezvoltare și inovare, a centrelor de excelență și a agenților economici la activitățile desfășurate în cadrul PNN, precum și în cadrul parteneriatului internațional din domeniul nuclear;

e) asigurarea de consultanță de specialitate în domeniul său de activitate structurilor administrative permanente și/sau temporare ale statului;

f) elaborarea și semnarea Programului-cadru de țară cu AIEA și urmărirea implementării acestuia, precum și avizarea și monitorizarea derulării programelor de asistență tehnică desfășurate în concordanță cu acest document;

g) asigurarea fondurilor necesare, prin prevederi bugetare anuale, și efectuarea plăților privind obligațiile financiare ale României către AIEA, în conformitate cu prevederile Legii nr. 360/2005 privind plata obligațiilor financiare pe care România le are față de Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA);

h) organizarea și finanțarea, în colaborare cu instituții care desfășoară activități în domeniul nuclear, de manifestări științifice naționale și internaționale privind utilizarea energiei nucleare în scopuri pașnice;

i) inițierea și finanțarea de sondaje privind gradul de percepție a publicului față de evoluția din domeniul nuclear;

j) finanțarea unor cheltuieli privind editarea buletinelor informative și a altor publicații de specialitate din domeniul său de activitate.

(3) Instituțiile și autoritățile publice, agenții economici și alți beneficiari ai cooperării tehnice cu AIEA prezintă AN copii de pe documentele doveditoare privind plata contribuției pentru proiectele desfășurate în cadrul cooperării tehnice cu AIEA, conform legii.

(4) AN este punct focal național pentru instituțiile care desfășoară activități în domeniul său de competență în relațiile cu AIEA, cu UE și cu alte organizații internaționale similare.

(5) AN îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin acte normative pentru domeniul său de activitate.

Art. 6. — (1) În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, AN poate să solicite informații de la celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, de la alte instituții și autorități publice, de la societățile comerciale care desfășoară activități în domeniul nuclear.

(2) Informațiile solicitate de AN se pun la dispoziția acestuia în mod gratuit de către entitățile prevăzute la alin. (1) care dețin aceste informații, în conformitate cu prevederile legale.

(3) Personalul AN este obligat să păstreze confidențialitatea, potrivit prevederilor legale, asupra informațiilor obținute în temeiul prezentei hotărâri.

Art. 7. — (1) AN este condusă de un consiliu de administrație alcătuit din 9 membri, numiți și revocați prin decizie a primului-ministru, la propunerea președintelui AN.

(2) Președintele consiliului de administrație este președintele AN.

(3) Consiliul de administrație funcționează potrivit regulamentului propriu de organizare și funcționare, aprobat în cadrul primei ședințe, și are următoarele atribuții principale:

a) avizarea bugetului de venituri și cheltuieli al AN;

b) avizarea PNN și PNA;

c) avizarea Strategiei naționale de dezvoltare a domeniului nuclear;

d) avizarea proiectelor naționale de cooperare tehnică cu AIEA.

Art. 8. — (1) Președintele AN are rang de secretar de stat și este numit și revocat prin decizie a primului-ministru.

(2) Președintele AN este asimilat din punct de vedere al salariizării și al celorlalte drepturi cu funcția de secretar de stat.

(3) Președintele AN conduce și reprezintă instituția în raporturile cu primul-ministru, cu Guvernul, cu organele de specialitate ale administrației publice centrale și locale, cu alte autorități publice, instituții și organizații, cu persoane juridice și fizice, române și străine, cu AIEA și Comisia Europeană, cu alte organizații internaționale, regionale sau naționale de profil.

(4) Președintele AN avizează componența delegației României la Conferința generală anuală a AIEA — Viena.

(5) Președintele Agenției îndeplinește și alte atribuții specifice, stabilite prin acte normative.

(6) Președintele AN este ordonator terțiar de credite.

(7) Președintele AN fundamentează și propune necesarul de cheltuieli curente și de capital pentru susținerea activităților AN și îl transmite Cancelariei Primului-Ministru.

(8) Președintele AN participă, în calitate de invitat, la ședințele Guvernului în care se dezbat probleme din domeniul nuclear.

(9) În cazul în care președintele AN, din diferite motive, nu își poate exercita atribuțiile, secretarul general exercită atribuțiile acestuia. Președintele poate delega dreptul de semnătură, în condițiile legii, secretarului general.

(10) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele AN emite ordine și instrucțiuni. Ordinele și instrucțiunile cu caracter normativ emise de președintele AN se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în condițiile legii.

Art. 9. — (1) Secretarul general al AN este înalt funcționar public, numit și salarizat conform prevederilor Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și celor ale Ordonanței Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007. Acesta asigură stabilitatea funcționării AN, continuitatea conducerii și realizarea legăturilor funcționale între compartimentele AN.

(2) Secretarul general îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 49 alin. (2) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Secretarul general al AN poate îndeplini și alte însărcinări prevăzute de regulamentul de organizare și funcționare al acesteia sau încredințate de președintele AN.

Art. 10. — AN are un număr maxim de 34 de posturi, exclusiv președintele, cu încadrarea în prevederile bugetare.

Art. 11. — (1) Personalul AN este format din funcționari publici și personal contractual.

(2) Salarizarea personalului se face potrivit reglementărilor în vigoare aplicabile personalului din instituțiile administrației publice centrale din sectorul bugetar.

Art. 12. — (1) În subordinea președintelui AN funcționează Compartimentul documente clasificate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările ulterioare.

(2) În cadrul AN, prin ordin al președintelui, se pot organiza colective temporare, în condițiile legii.

(3) Regulamentul intern al AN este aprobat prin ordin al președintelui AN.

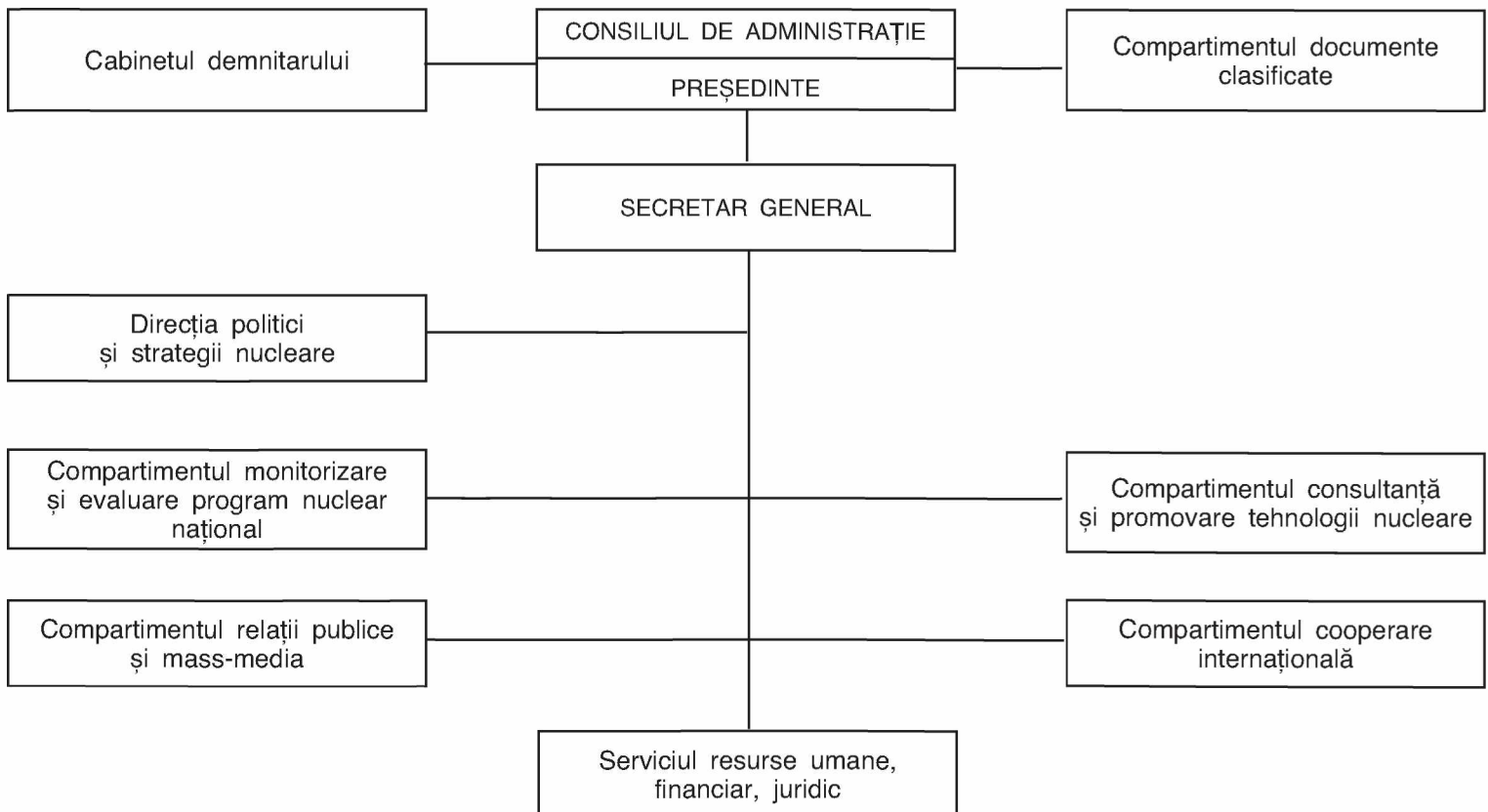
Art. 13. — (1) AN are în dotare 3 autoturisme cu un consum normat lunar de 400 litri/autoturism.

(2) Cheltuielile curente și de capital ale AN se finanțează de la bugetul de stat, prin bugetul Cancelariei Primului-Ministru, și cuprind categoriile de cheltuieli necesare finanțării activităților privind funcționarea AN pentru îndeplinirea activităților ce îi revin.

(3) În scopul realizării atribuțiilor ce îi revin, AN poate beneficia de consultanță și asistență din țară sau din străinătate, precum și de programe de formare și perfecționare a pregătirii personalului său, finanțate în limita fondurilor bugetare aprobate sau prin alte surse atrase din țară sau din străinătate, potrivit legii.

(4) Bugetul de venituri și cheltuieli al AN se aprobă în condițiile legii.

ANEXA Nr. 2

Nr. total de posturi = 34, exclusiv președintele.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind reorganizarea și funcționarea Agenției pentru Strategii Guvernamentale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 40 alin. (1) coroborat cu art. 60 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Agenția pentru Strategii Guvernamentale se reorganizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea ministrului pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului, finanțată de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului.

(2) Sediul Agenției pentru Strategii Guvernamentale este în municipiul București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1.

Art. 2. — Agenția pentru Strategii Guvernamentale asigură asistența necesară primului-ministru și celorlalte ministere, departamente și agenții guvernamentale în definirea, elaborarea, implementarea, monitorizarea, evaluarea și remodelarea politicilor și strategiilor guvernamentale în domeniul comunicării și al promovării imaginii.

Art. 3. — (1) Agenția pentru Strategii Guvernamentale are următoarele atribuții principale:

a) elaborează studii, analize și rapoarte privind evaluarea stării existente în diverse domenii de activitate, în special în cele legate de reforma economică, politici sociale, transparența mediului de afaceri, integrare europeană, educație, sănătate, justiție, administrație și ordine publică, comunicarea interinstituțională, relația cu presa și societatea civilă;

b) realizează analize sau rapoarte de evaluare privind imaginea României în străinătate și propune Guvernului măsurile corespunzătoare pentru o informare corectă privind realitățile românești;

c) monitorizează aplicarea de către autoritățile și instituțiile publice a dispozițiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, informând Guvernul despre aplicarea acestora;

d) elaborează și avizează proiecte de acte normative din domeniul său de activitate și le supune Guvernului spre adoptare;

e) sprijină cunoașterea și înțelegerea de către public a strategiilor și proiectelor guvernamentale de interes public, prin acțiuni de informare publică, difuzarea de materiale de informare și promovare, prin derularea de campanii de comunicare publică, în România sau în străinătate;

f) pune la dispoziția mijloacelor de comunicare în masă informații destinate opiniei publice, în vederea cunoașterii

exacte a activității Guvernului, prin informări, difuzare de materiale, organizare de evenimente: mese rotunde, simpozioane și altele asemenea, precum și conferințe de presă organizate săptămânal sau ori de câte ori este nevoie;

g) asigură asistență de specialitate primului-ministru, altor demnitari și înalți funcționari publici din cadrul Guvernului în domeniul comunicării și al promovării imaginii;

h) menține legături permanente cu ambasadatele străine în România și cu organisme internaționale reprezentate în țară, în scopul informării acestora, împreună cu Ministerul Afacerilor Externe, asupra aspectelor care privesc activitățile guvernamentale publice și imaginea țării; furnizează acestor instituții, precum și ambasadelor României și altor instituții ale statului român, din străinătate, împreună cu Ministerul Afacerilor Externe, materiale de informare privitoare la activitatea Guvernului, precum și materiale de promovare a imaginii României;

i) asigură participarea personalului propriu la acțiuni cu caracter științific și cultural, la reuniuni și expoziții internaționale, acțiuni având ca scop comunicarea instituțională, transparența și promovarea imaginii României;

j) elaborează, tipărește și difuzează în țară și în străinătate rapoarte și materiale de informare privind derularea strategiilor guvernamentale în diverse domenii, precum și orice tip de materiale de promovare a imaginii României, care pot contribui la alcătuirea unei atitudini favorabile și a unei imagini corecte despre realitățile din România; contribuie semnificativ la informarea internă și externă privind problematica integrării europene a României;

k) organizează sau asigură finanțarea de evenimente ori acțiuni de comunicare: colocvii, dezbateri, simpozioane, mese rotunde, festivaluri, concerte, expoziții, turnee, vizite și altele asemenea, a căror finalitate vizează promovarea imaginii României în străinătate; sprijină și organizează acțiuni socioculturale, evenimente și campanii de informare și promovare a României, desfășurate în colaborare cu organisme neguvernamentale și instituții din România sau din Uniunea Europeană;

l) achiziționează servicii de consultanță sau expertiză în comunicare, în vederea optimizării comunicării la nivel guvernamental, gestionării situațiilor de criză sau pregătirii comunicatorilor de la nivelul autorităților publice centrale sau locale; asigură sprijinul comunicațional în informarea

internă și externă pentru structurile responsabile de implementarea politicilor și strategiilor guvernamentale;

m) inițiază și organizează colocvii, dezbateri, simpozioane, sesiuni de pregătire, mese rotunde și alte acțiuni pe teme privind optimizarea comunicării la nivel guvernamental; sprijină orice fel de asemenea manifestări cu acest tip de obiective, care sunt propuse sau inițiate de alte organizații publice sau neguvernamentale;

n) gestionează componentele de activitate privind brandul România: cercetare, proiectare, implementare, legiferare, evaluare și altele asemenea; gestionează campanii de comunicare și relații publice în străinătate;

o) efectuează studii, sondaje, cercetări, analize, diagnoze, audit instituțional, prognoze, strategii sau proiecte de interes guvernamental în domeniul său de activitate;

p) cooperează cu celelalte structuri guvernamentale, cu autoritățile locale, instituțiile de învățământ și cercetare, cu firme private și organizații neguvernamentale; susține proiecte propuse de organizații neguvernamentale, specifice obiectului de activitate al instituției;

q) organizează vizite de informare și schimburi de experiență cu persoane din țară și din străinătate, în scopul cunoașterii mai profunde a realității românești, pentru comunicarea eficientă a activității guvernamentale și a imaginii României;

r) dezvoltă programe de parteneriat cu instituții financiare internaționale; achiziționează servicii de consultanță și expertiză în domeniul optimizării activităților de cercetare, audit și de comunicare internă și externă derulate sau în vederea definirii strategiilor guvernamentale;

s) pune la dispoziția mass-mediei și a cetățenilor rezultatele studiilor și cercetărilor de interes public;

t) asigură suportul cooperării cu structuri similare din străinătate și cu departamentele de comunicare specializate de la nivelul celorlalte autorități publice, în vederea realizării obiectivelor ce îi revin.

(2) Agenția pentru Strategii Guvernamentale îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau prin alte acte normative.

Art. 4. — Organele administrației publice centrale, autoritățile administrației publice locale, alte instituții și autorități publice, precum și societățile comerciale la care

statul este acționar sau asociat au obligația de a pune la dispoziția Agenției pentru Strategii Guvernamentale, la cererea acesteia, datele și informațiile necesare în vederea realizării atribuțiilor sale.

Art. 5. — (1) Agenția pentru Strategii Guvernamentale este condusă de un președinte, cu rang de secretar de stat.

(2) Președintele reprezintă Agenția pentru Strategii Guvernamentale în raporturile cu Guvernul, cu ministerele, cu celelalte autorități ale administrației publice centrale, cu autoritățile administrației publice locale, cu alte autorități și instituții publice centrale și locale, cu persoane juridice și persoane fizice române sau străine, precum și în justiție.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele emite ordine și instrucțiuni.

(4) Președintele Agenției pentru Strategii Guvernamentale este ordonator terțiar de credite.

(5) În cazul în care președintele, din diferite motive, nu își poate exercita atribuțiile, directorul general exercită atribuțiile acestuia.

Art. 6. — (1) Structura organizatorică a Agenției pentru Strategii Guvernamentale este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. În cadrul acesteia, prin ordin al președintelui, se pot organiza servicii, birouri și alte structuri, cu respectarea dispozițiilor legale.

(2) Numărul maxim de posturi din structura Agenției pentru Strategii Guvernamentale este de 60, funcții publice și contractuale, exclusiv președintele.

(3) Structura organizatorică a direcțiilor, atribuțiile compartimentelor și sarcinile personalului se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin ordin al președintelui.

Art. 7. — Agenția pentru Strategii Guvernamentale se reorganizează în conformitate cu prevederile prezentei hotărâri, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia.

Art. 8. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 406/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției pentru Strategii Guvernamentale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 26 martie 2004.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Președintele Agenției pentru Strategii Guvernamentale,

Alfred Bulai

Ministrul delegat pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,

Radu Stroe

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

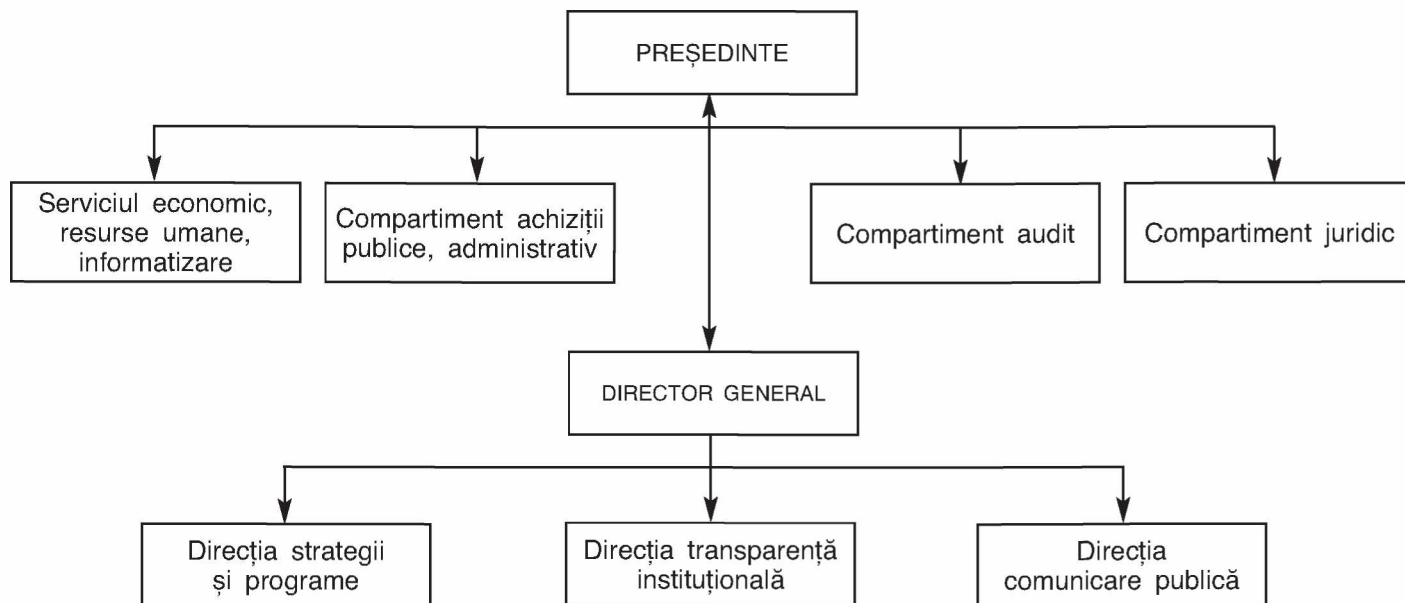
Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Numărul maxim de posturi: 60, exclusiv președintele

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Agenției pentru Strategii Guvernamentale**

GUVERNUL ROMÂNIEI

**HOTĂRÂRE
pentru modificarea art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 900/2005
privind înființarea Societății Comerciale „Zirom” – S.A.
prin reorganizarea Regiei Autonome „Zirom”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 2 din Hotărârea Guvernului nr. 900/2005 privind înființarea Societății Comerciale „Zirom” – S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Zirom”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 23 august 2005, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Zirom — S.A. are ca obiect principal de activitate producerea și comercializarea titanului, zirconiului și a aliajelor acestora, potrivit reglementărilor legale privind

regimul metalelor strategice, precum și microproducția de metale neferoase și feroase.

(2) Pentru exercitarea atribuțiilor de pază proprie și înarmarea personalului abilitat să desfășoare activități de pază, Zirom — S.A. poate procura, deține și folosi, în condițiile legii, arme și muniții letale.”

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Ion-Mircea Plângu

Președintele Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului,
Teodor Atanasiu

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind reorganizarea Muzeului Național „George Enescu“

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Muzeul Național „George Enescu“ din municipiul București, instituție publică de cultură, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Culturii și Cultelor, denumit în continuare *Muzeul*, se reorganizează prin comasarea cu Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“, care se desființează, și prin preluarea obiectului de activitate al Casei Memoriale „George Enescu“ din cadrul Centrului European de Cultură Sinaia.

(2) Muzeul are sediul în imobilul situat în municipiul București, Calea Victoriei nr. 141, sectorul 1.

(3) Muzeul se finanțează din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Culturii și Cultelor.

Art. 2. — Patrimoniul Centrului de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“, inclusiv bunurile mobile și imobile având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, se transmite Muzeului, conform bilanțului contabil încheiat la data de 31 decembrie 2006.

Art. 3. — Imobilul Casa Memorială „George Enescu“, situat în orașul Sinaia, str. Yehudi Menuhin nr. 2, și colecția acesteia, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, împreună cu bunurile mobile și dotările aferente, se transmit din administrarea Centrului European de Cultură Sinaia în administrarea Muzeului.

Art. 4. — (1) Muzeul este condus de un director general.

(2) Angajarea directorului general se face pe bază de concurs de proiecte de management organizat de Ministerul Culturii și Cultelor, în condițiile legii.

(3) Concursul pentru angajarea directorului general al Muzeului se organizează de Ministerul Culturii și Cultelor în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — (1) În cadrul Muzeului se înființează secția „Dimitru și Alice Rosetti Tescanu — George Enescu“, care va prelua activitatea Centrului de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“ și a Casei Memoriale „George Enescu“, ca structură fără personalitate juridică.

(2) Structura organizatorică, statul de funcții și Regulamentul de organizare și funcționare ale Muzeului, precum și ale secției „Dimitru și Alice Rosetti Tescanu — George Enescu“ se aprobă prin ordin al ministrului culturii și cultelor, la propunerea directorului general, în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 6. — (1) Numărul maxim de posturi ale muzeului este de 64 și se asigură în limita numărului maxim de posturi prevăzut la pct. II „Organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat“ din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 78/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Personalul angajat al Muzeului Național „George Enescu“, al Centrului de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“ și al Casei Memoriale „George Enescu“ este preluat de Muzeu la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(3) Personalul Muzeului va fi încadrat conform structurii organizatorice și statului de funcții, în termen de 15 zile de la data aprobării acestora prin ordin al ministrului culturii și cultelor, în conformitate cu prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — (1) Predarea-preluarea patrimoniului Centrului de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“, a imobilului, a bunurilor mobile și a dotărilor aferente prevăzute la art. 3 se face pe bază de protocoale încheiate între părțile interesate în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Patrimoniul Muzeului se majorează, în mod corespunzător, cu valoarea rezultată în urma preluării patrimoniului Centrului de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“, a imobilului, a bunurilor mobile și a dotărilor aferente prevăzute la art. 3.

(3) Bugetele de venituri și cheltuieli aprobate pe anul 2007 pentru instituțiile implicate în prezenta reorganizare se vor regulariza cu bugetul muzeului la data încheierii protocoalelor prevăzute la alin. (1).

Art. 8. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă nr. crt. 41 de la pct. II „Organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat“ din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 78/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 15 februarie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul culturii și cultelor,

Adrian Iorgulescu

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor mobile și imobile care se transmit de la Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“
la Muzeul Național „George Enescu“

Nr. crt.	Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se transmit bunurile	Persoana juridică la care se transmit bunurile	Denumirea și caracteristicile tehnice ale bunurilor care se transmit	Valoarea de inventar	Numărul de identificare atribuit de Ministerul Finanțelor Publice	Cod de clasificare
1.	Localitatea Tescani nr. 126, județul Bacău	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Terenuri: Arabil 21,67 ha; 0,94 ha fânețe; 5,63 ha livadă; ocupat de construcții 0,49 ha; alee cu ploi 1,21 ha; drumuri de acces 0,94 ha	1	37648	8.28._.
2.	Localitatea Tescani nr. 126, județul Bacău	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Imobil principal: tronsoane și anexa din 1880. Din 1979 funcționează ca așezământ și casă memorială (6 încăperi). Din 1990 centru de cultură.	363	37649	8.28._.
3.	Localitatea Tescani nr. 126	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Biserica „Sfântu Gheorghe“ — Tescani Capela construită în 1769	34	37650	8.27._.
4.	Județul Bacău	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Colecție de tablouri — Tescani Tablouri în ulei, grafică, colaj, acuarelă; 278 piese	22,399	37651	8.28._.
5.	Localitatea Tescani nr. 126	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Biblioteca Tescani 2.708 volume — beletristică, albume de artă, dicționare, reviste, critică	0	37652	8.28._.
6.	Localitatea Tescani nr. 126	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Colecție discuri — Tescani Muzică clasică	0	37653	8.28._.
7.	Județul Bacău	Centrul de Cultură „Rosetti—Tescanu—George Enescu“	Muzeul Național „George Enescu“	Parcul Tescani	4,5 ha, cu arbori seculari	37654	

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor mobile și imobile care se transmit din administrarea Centrului European de Cultură Sinaia
în administrarea Muzeului Național „George Enescu“

Nr. crt.	Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se transmit bunurile	Persoana juridică la care se transmit bunurile	Denumirea și caracteristicile tehnice ale bunurilor care se transmit	Valoarea de inventar (lei)	Numărul de identificare atribuit de Ministerul Finanțelor Publice	Cod de clasificare
1.	Localitatea Sinaia, str. Yehudi Menuhin nr. 2, județul Prahova	Centrul European de Cultură Sinaia	Muzeul Național „George Enescu“	Casa Memorială „George Enescu“ P+2E Suprafața desfășurată = 708,40 m ² Suprafața terenului = 1.997,44 m ²	936,500	60.493	8.29.06
2.	Localitatea Sinaia, str. Yehudi Menuhin nr. 2, județul Prahova	Centrul European de Cultură Sinaia	Muzeul Național „George Enescu“	Colecția Casei Memoriale „George Enescu“, obiecte ce au aparținut compozitorului, 155 de piese	248	60.483	8.28

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind completarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 149/2005 pentru aprobarea Listei cuprinzând agențiile autorizate de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 267/2004 privind instituirea Sistemului de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, cu modificările și completările ulterioare,

văzând propunerea Comisiei de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, transmisă prin Procesul-verbal nr. 14/2007, precum și Referatul Direcției politice de piață în sectorul zootehnic nr. 290.047 din 12 martie 2007,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 149/2005 pentru aprobarea Listei cuprinzând agențiile autorizate de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 14 martie 2005,

cu completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După poziția 36 se introduce o nouă poziție, poziția 37, care va avea următorul cuprins:**

„Nr. crt.	Denumirea persoanei juridice	CUI	Sediul social
37.	Societatea Comercială „BARTO COMP“ S.R.L.	RO10429795	Satul Drajna Nouă, comuna Dragalina, județul Călărași

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Dan Ștefan Motreanu

București, 21 martie 2007.
Nr. 213.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 3^{b)} la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004 privind aprobarea modelelor de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, a modelelor formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare și a modelelor rapoartelor de clasificare și registrului agențiilor de clasificare

Având în vedere prevederile art. 7 alin. (2) și (3), ale art. 8 alin. (2) și (3) și ale art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 267/2004 privind instituirea Sistemului de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Referatului Direcției politice de piață în sectorul zootehnic nr. 98.268/2007,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 3^b) la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004 privind aprobarea modelelor de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, a modelelor formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare și a modelelor rapoartelor de clasificare și registrului agențiilor

de clasificare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.127 din 30 noiembrie 2004, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Dan Ștefan Motreanu

București, 21 martie 2007.
Nr. 215.

*ANEXĂ
(Anexa nr. 3^b)
la Ordinul nr. 849/2004)*

COMISIA DE CLASIFICARE A CARCASELOR

Nr. raport clasificare: Data sosirii: Data abatorizării: Abator: C.U.I./CNP: Cod abator ANSVSA:				Producător: C.U.I./CNP: Cod exploatație ANSVSA: Conform normelor tehnice de clasificare a bovinelor adulte, aprobate prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 882/2004 Prezentarea carcasei: Săptămâna nr.:													
Agenția de clasificare:				Numele clasificatorului:													
RAPORT DE CLASIFICARE CARCASE BOVINE																	
data																	
Nr. matricol	Nr. sacrific.	Categoría carcasei (A,B,C,D,E)	Greutatea semicarcasei (kg)		Confiscări veterinare (kg)		Greutatea carcasei calde (kg)	-2% (kg)	Greutatea finală (kg)	Clasificare		Rasa	Data nașterii	Prețul (lei/kg)	Valoarea carcasei	Observații	
			1	2	+	-				Confor- mație	Grăsime						
TOTAL																	

Îmi asum responsabilitatea clasificării carcaselor cuprinse în prezentul raport de clasificare.

Carcasele au fost prezentate conform Normelor tehnice de clasificare a carcaselor de bovine adulte, aprobate prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 882/2004, iar scăzămintele au fost calculate conform specificațiilor din prezentul raport de clasificare.

Semnătura și ștampila

MINISTERUL MEDIULUI ȘI GOSPODĂRIII APELOR

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei pentru delimitarea albiilor minore ale cursurilor de apă care aparțin domeniului public al statului

În conformitate cu prevederile art. 67 din Legea cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, coroborate cu cele ale pct. 2 din Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general, aprobate prin Ordinul ministrului administrației publice nr. 534/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. VIII din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 499/2004, în temeiul art. 34 din Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (8) din Hotărârea Guvernului nr. 408/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, cu modificările și completările ulterioare, văzând Referatul Direcției siguranța barajelor și cadastrul apelor nr. 111.140/AA/5 martie 2007,

ministrul mediului și gospodăririi apelor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia pentru delimitarea albiilor minore ale cursurilor de apă care aparțin domeniului public al statului, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului agriculturii și industriei alimentare, al

președintelui Comitetului Național al Apelor și al ministrului economiei forestiere și materialelor de construcție nr. 107.689/30/12.984/1977, publicat în Buletinul Oficial nr. 59 din 6 iulie 1977, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului și gospodăririi apelor,

Sulfina Barbu

București, 12 martie 2007.

Nr. 326.

ANEXĂ

METODOLOGIE

pentru delimitarea albiilor minore ale cursurilor de apă care aparțin domeniului public al statului

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — Prezenta metodologie are drept scop adoptarea unor reguli uniforme pentru definirea noțiunii de albie minoră, precum și a modalităților concrete pentru stabilirea și delimitarea în teren a acesteia.

Art. 2. — Albia minoră a cursului de apă este o categorie ce furnizează date tehnice sistemului informațional ce alcătuiește Fondul național de date de gospodărire a apelor.

Art. 3. — În conformitate cu art. 3 din Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, aparțin domeniului public al statului apele de suprafață cu albiile lor minore cu lungimi mai mari de 5 km și cu bazine hidrografice ce depășesc suprafața de 10 km², malurile și cuvetele lacurilor, iar conform alin. (3), insulele care nu sunt în legătură cu terenurile de mal la nivelul mediu al apei aparțin proprietarului albiei.

Art. 4. — În sensul prezentei metodologii, prin *terenuri aparținând domeniului public al statului* se înțelege terenurile aflate permanent sub apă și terenurile cu ape stătătoare, terenurile de orice fel, care fac obiectul proprietății publice.

Art. 5. — Regimul de folosire a albiilor minore, regimul de servitute și de exploatare, protecția albiilor minore, a malurilor și a lucrărilor de gospodărire a apelor, regimul lucrărilor care se construiesc pe ape sau care au legătură cu apele etc. sunt reglementate de Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare — anexa nr. 1, pct. 5 —, *albia minoră* este suprafața de teren ocupată permanent sau temporar de apă, care asigură curgerea nestingherită, din mal în mal, a apelor la niveluri obișnuite, inclusiv insulele create prin curgere naturală.

Art. 7. — Delimitarea, evidența, ținerea la zi, sinteza și gestionarea datelor tehnice și economice privind terenurile care aparțin albiilor minore și care fac parte din domeniul public al statului se asigură și au la bază respectarea prevederilor Legii cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, precum și ale Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, aprobate prin Ordinul ministrului administrației publice nr. 534/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — Obiectul prezentei metodologii îl reprezintă albiile minore ale cursurilor de apă, inventariate și codificate până la ordinul 6, care sunt prezentate în „Atlasul Cadastrului Apelor din România”, editat în anul 1992 de IGFCOT, în partea I „Date morfo-hidrografice asupra rețelei hidrografice de suprafață”, ca lungime totală, lungime cu ax de referință al albiei minore, și suprafața bazinelor hidrografice de ordinul I și figurate în partea a II-a „Harta hidrografică a României”, scara 1:100.000.

Art. 9. — Pentru organizarea acțiunii de delimitare a terenurilor cuprinzând albiile minore ale cursurilor de apă care aparțin domeniului public, cuvetele lacurilor artificiale, ale lacurilor naturale și ale bălților amplasate în albiile minore, se vor avea în vedere suprafețele acoperite cu lucii de apă, stabilite prin „Atlasul Cadastrului Apelor din România”, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.276/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.180 din 28 decembrie 2005.

CAPITOLUL II

Criterii de delimitare a albiilor minore

Art. 10. — (1) Albia minoră a cursului de apă este o fâșie continuă ce urmărește și include în ea toate zonele mai joase ale cursului de apă, ce asigură prin secțiunile ei succesive continuitatea scurgerii debitelor medii și a

debitelor de formare a albiei, de la izvoare până la vărsarea în afluentul de grad superior.

(2) La stabilirea formei în plan a albiei minore se va avea în vedere evoluția naturală a acesteia, generată de caracteristicile proprii cursului de apă: debitul solid, dimensiunea particulelor, debitul lichid și panta cursului de apă.

Art. 11. — (1) Prin malurile albiei minore se înțelege formele geomorfologice de teren existente la cota corespunzătoare scurgerii apei prin secțiunea respectivă a albiei minore. În cazul în care la cota respectivă se întâlnesc forme geomorfologice cu pante abrupte și înalte, în plan vertical, acestea se vor include până la cota lor maximă în definirea malurilor și vor aparține albiei minore.

(2) Dacă malurile sunt consolidate natural sau prin lucrări, zona consolidată face parte din albia minoră.

Art. 12. — (1) Pentru cursurile de apă ale râurilor, pentru fluviul Dunărea pe sectoarele aparținând României, precum și pentru brațele și canalele de legătură dintre brațele din Delta Dunării, delimitarea suprafeței albiei minore se realizează la nivelul determinat prin calcule de specialitate, corespunzător valorii debitului maxim anual cu probabilitatea de depășire de 80%.

(2) În cazul unei albiei minore instabile, susceptibilă de a-și modifica poziția și mărimea, inclusiv din zona cursurilor de apă în aval de baraje, se va avea în vedere evoluția naturală a acesteia, generată de caracteristicile proprii cursului de apă, iar suprafața aferentă va fi determinată prin studii de specialitate, pe baza analizei variației poziției ei în intervalul de timp în care există înregistrări.

(3) Mărimea suprafeței albiei minore ce urmează a fi determinată va fi considerată ca înfășurătoare a pozițiilor extreme consemnate în perioada de timp analizată.

Art. 13. — Pentru lacurile de acumulare permanente, suprafețele aflate sub nivelul normal de retenție fac parte din domeniul public al statului, se includ în categoria terenurilor acoperite permanent de apă și se asimilează cu noțiunea de albie minoră. Pentru cursul de râu din amonte de coada lacului de acumulare permanent, determinarea suprafeței albiei minore se face la nivelul corespunzător debitului maxim anual cu probabilitatea de depășire de 80%, rezultat pe baza unui calcul de remuu, în ipoteza lacului plin la nivelul normal de retenție.

Art. 14. — Pentru lacurile de acumulare nepermanente, suprafața albiei minore este asimilată cu suprafața ocupată de apă la nivelul corespunzător debitului maxim anual cu probabilitatea de depășire de 80%, care produce fenomene de depășire a albiei naturale pe toată lungimea acumulării. Suprafața se extinde până la racordarea acesteia cu suprafața albiei minore corespunzătoare de pe cursul de râu din amonte.

Art. 15. — În cazul lacurilor naturale și al bălților situate pe albiile minore ale cursurilor de apă (inclusiv cele din Delta Dunării), cuvetele acestora se consideră până la nivelurile medii multianuale ce se înregistrează datorită fluctuațiilor de nivel.

Art. 16. — În conformitate cu prevederile legale, în albia minoră a cursului de apă se includ suprafețele încadrate după folosință, atât terenurile acoperite permanent de apă, cât și cele acoperite temporar, care, după retragerea apelor, nu pot avea altă folosință. În albia minoră a cursului de apă se includ următoarele suprafețe de teren:

a) suprafața ocupată de luciu de apă în cea mai mare parte a anului, la niveluri mici și mijlocii, respectiv la nivelurile obișnuite ale scurgerii de suprafață în perioadele de ape mari, definite la art. 11;

b) suprafețele ocupate de prundișuri, nisipuri și bolovănișuri care sunt acoperite anual, potrivit precizărilor de la art. 11, de apele care își modifică frecvent cursul, inclusiv zonele din care se extrag materiale aluvionare;

c) suprafețele ocupate de insule/ostroave ce sunt acoperite periodic (anual) de apele care divaghează, datorită lipsei unei albie stabile, dar care nu sunt în legătură cu terenurile de pe mal la nivelul mediu al apei, indiferent de faptul că sunt sau nu împădurite;

d) suprafețele ce reprezintă foste albiile minore, părăsite în prezent de cursul principal al apei, dar care în timpul apelor mari folosesc la scurgerea debitelor;

e) suprafețele ocupate de lucrări de apărare împotriva efectelor distructive ale apelor, lucrări care nu sunt direct sub influența apelor, ca baraje, regularizări, diguri, epiuri, apărări și consolidări de maluri, cheiuri, precum și alte lucrări de apărare și de amenajare a albiei minore;

f) suprafețele cuprinse între lucrările de apărare și mal, precum și între lucrările de apărare transversale, atunci când aceste lucrări sunt la o distanță egală sau mai mică de mal decât zona de protecție stabilită pentru lucrările respective;

g) insulele care nu sunt în legătură cu terenurile cu mal la nivelul mediu al apei.

Art. 17. — În cazul existenței unor maluri înalte, albia cursului de apă se limitează la aceste maluri, care se includ în albia minoră. Dacă malurile sunt consolidate în mod natural sau prin lucrări, zona consolidată face parte din albia minoră. La stabilirea formei în plan a albiei minore se va avea în vedere evoluția naturală a acesteia, generată de caracteristicile proprii ale cursului de apă.

Art. 18. — În cazul în care pe cursurile de apă s-au realizat lacuri de acumulare, delimitarea albiilor minore din zona amonte și aval se face ținând seama de lucrările de amenajare hidrotehnică executate și de faptul că suprafețele ocupate de apă la nivelul normal de retenție fac parte din albia minoră.

Art. 19. — În cazul în care pe cursurile de apă s-au realizat lacuri de acumulare, delimitarea albiilor din zona amonte se face ținând seama de lucrările de amenajare hidrotehnică executate, în conformitate cu prevederile art. 10 și 13.

Art. 20. — Delimitarea albiei minore a fluviului Dunărea, precum și a Deltei Dunării se stabilește conform legislației interne și convențiilor internaționale la care România este parte și se marchează pe teren, cu avizul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, al Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor și al autorităților de specialitate în domeniul navigației din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.

Art. 21. — Pentru Delta Dunării, întreaga suprafață integrată în Rezervația Biosferei „Delta Dunării” și zona de protecție aferentă, vor fi respectate prevederile legislației existente interne și internaționale prin care aceasta a fost înființată.

Art. 22. — Suprafețele ocupate de lucrările de apărare împotriva efectelor distructive ale apelor, lucrări care sunt direct sub influența apelor (epiuri, apărări și consolidări de maluri, cheiuri, precum și alte lucrări de apărare și

amenajare a albiei), fac parte din albia minoră a cursului de apă respectiv.

Art. 23. — Suprafețele cuprinse între lucrările de apărare și mal, precum și între lucrările de apărare transversale, atunci când aceste lucrări sunt la o distanță egală sau mai mică de mal decât zona de protecție stabilită pentru lucrările respective, sunt incluse în albia minoră a cursului de apă.

Art. 24. — Pentru baraje și lucrările lor anexe, suprafața ocupată de acestea este asimilată ca făcând parte din albia minoră.

Art. 25. — (1) Delimitarea cuvetelor lacurilor de acumulare permanente se realizează la nivelul normal de retenție.

(2) Pentru lacurile de acumulare nepermanente delimitarea cuvetelor se face la nivelul corespunzător debitului maxim cu probabilitatea de depășire corespunzătoare debitului de calcul al amenajării.

CAPITOLUL III

Procedura pentru delimitarea albiei minore

Art. 26. — (1) În sensul dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, delimitarea albiilor minore ale cursurilor de apă și a celorlalte terenuri aparținând domeniului apelor se realizează de către Administrația Națională „Apele Române”, prin unitățile bazinale de gospodărire a apelor, împreună cu o comisie din care fac parte reprezentanți ai oficiului de cadastru și publicitate imobiliară, ai autorităților care răspund de sistemele informaționale specifice implicate și deținătorii terenurilor riverane.

(2) Modul de organizare și funcționare, componența și atribuțiile comisiilor de delimitare constituite vor fi stabilite de Administrația Națională „Apele Române”.

Art. 27. — Documentația tehnică pentru delimitarea albiei minore și a zonelor de protecție aferente, întocmită după executarea rețelelor geodezice de sprijin, în desinare și ridicare, supusă operațiunilor de recepție, va cuprinde:

a) memoriul tehnic cuprinzând descrierea generală a lucrării, metodele de lucru, instrumentele utilizate, prelucrarea datelor (software folosit, metoda de compensare a rețelei, abaterile standard, elipsa erorilor pentru fiecare punct geodezic nou-determinat), preciziile obținute, datele hidrologice folosite și sursa de obținere a acestora, precum și altele asemenea;

b) schema dispunerii punctelor vechi și noi, inclusiv a bornelor CSA, cu marcarea vizibilității (schița vizelor);

c) schema măsurătorilor efectuate (schița vizelor);

d) fișierele ASCII, pe suport magnetic, cu datele rezultate din măsurătorile de teren (denumirea/numărul punctului de stație, denumirea/numerele punctelor vizate, direcții măsurate, distanțe măsurate);

e) descrierile topografice (conform anexei nr. 8 la Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare) și schițele de reperaj pentru punctele vechi și noi;

f) inventarul de coordonate pe conturul albiei minore și al zonei de protecție, inclusiv pe suport magnetic (fișier ASCII, conform modelului prezentat în anexa nr. 15 la Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare);

g) tabelul din care să reiasă diferențele dintre coordonatele vechi (puncte de ordinul I, II, III și IV) și coordonatele noi ale aceluiași puncte rezultate în urma compensării rețelei, dacă acestea se prelucrează ca rețea liberă;

h) schița rețelei geodezice la o scară convenabil aleasă, de regulă 1:5.000, 1:10.000 sau 1:25.000, cu marcarea dispunerii punctelor vechi și noi, precum și a vizibilităților dintre puncte;

i) inventarul de coordonate ale tuturor punctelor noi ale rețelei și descrierile lor topografice;

j) dosarul de verificare, întocmit de o persoană fizică autorizată cu atestat ANCPI de categoria D sau de o persoană juridică cu atestat ANCPI care să aibă ca angajat o persoană fizică autorizată în categoria D;

k) deciziile de numire a comisiei de delimitare și procesele-verbale de delimitare (conform modelului prezentat în anexa nr. 13 la Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare, adaptat corespunzător, în funcție de necesități).

Art. 28. — Realizarea și redactarea planurilor pentru delimitarea albiilor în format analogic și digital trebuie să respecte următoarele prevederi standard:

a) redactarea planului de ansamblu, de regulă la scara 1:5.000, 1:10.000 sau 1:25.000, se realizează pentru fiecare unitate administrativ-teritorială și conține întreaga suprafață a imobilelor și toate elementele care reprezintă și definesc delimitările albiei minore și ale zonelor de protecție;

b) planul de situație se întocmește la scara 1:2.000 pentru bunuri imobile și conține delimitarea albiei minore și a zonelor de protecție;

c) redactarea planșelor (în format analogic nedeformabil) pentru planul de ansamblu și pentru planul de situație se face, la alegerea beneficiarului, în format standard A₄, A₃, A₂, A₁ sau A0 în funcție de reprezentarea la scară a suprafeței utile;

d) planurile topografice digitale sunt structurate pe 6 straturi (limita albiei minore, limita construcțiilor aferente albiei minore, traversările peste cursuri de apă care nu au legătură cu lucrările hidrotehnice și care aparțin diverșilor deținători, baza geodezică, inclusiv bornele CSA, zona de protecție aferentă albiei minore și textul cu denumirea punctelor, parcelelor și a suprafețelor);

e) reprezentarea detaliilor de conținut se va face, în funcție de scară, respectând „Atlasul de semne convenționale pentru planurile topografice la scările 1:5.000, 1:2.000, 1:1.000 și 1:500”, editat în anul 1978, până la elaborarea, aprobarea și publicarea unui nou atlas de semne convenționale.

Art. 29. — Pentru executarea delimitării albiilor minore ale cursurilor de apă și a cuvetelor bășilor, lacurilor naturale și artificiale și ale zonelor umede se realizează următoarele etape de lucru:

a) identificarea datelor de bază topografice, hidrologice și din bazele de date existente, a necesarului de lucrări și de informații suplimentare pentru eventuale completări și a actelor și faptelor juridice prin care se definesc riveranii și prin care diferite terenuri au intrat în administrarea unităților de gospodărire a apelor, precum și evaluarea necesarului de resurse pentru realizarea lucrărilor;

b) stabilirea rețelei geodezice de sprijin adecvate asigurării densității optime a punctelor geodezice de referință care să permită executarea lucrărilor de introducere și de întreținere a sistemului informațional specific gospodăririi apelor. În cadrul acestei rețele se include și sistemul de borne ale axului albiilor minore ale cursului de apă;

c) parcurgerea în teren a traseului albiei minore de către comisia de delimitare, în vederea identificării suprafețelor care se includ în albia minoră, a punerii în temă cu lucrările și informațiile suplimentare care trebuie obținute, a stabilirii unor eventuale completări ale acestora și a problemelor pe care le ridică concordarea cu celelalte sisteme informaționale specifice implicate. De asemenea, comisia va identifica riveranii, folosințele de teren, lucrările de apărare existente, zonele afectate de eroziuni de maluri, va fi informată asupra problemelor în litigiu și a celor care se pot ivi în urma efectuării delimitării albiei minore;

d) executarea lucrărilor de teren și de birou necesare determinării suprafețelor de teren ocupate de albiile minore ale cursurilor de apă și trasarea acestora pe planurile de situație;

e) după prima trasare a suprafețelor albiilor minore, în scopul concordării cu unele situații particulare, specifice din teren, comisia stabilită va executa o deplasare în zonele în care au fost realizate studiile, pentru rezolvarea sau corectarea unor posibile incompatibilități sau situații ambigue. Corecțiile în teren ale poziției suprafeței calculate vor fi însoțite de procese-verbale semnate de toți membrii comisiei. Aceste înscrisuri vor fi atașate la documentația finală, care se va prezenta oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară. Câte un exemplar din aceste înscrisuri va trebui să revină, pe lângă al executantului lucrării, fiecăruia dintre membrii comisiei;

f) avizarea și recepția lucrării la nivelul bazinelor hidrografice se fac de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară sau de oficiile de cadastru și publicitate imobiliară, după caz, cu achitarea taxelor aferente, conform prevederilor Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 128/2007 pentru aprobarea tarifelor pentru activitățile desfășurate de Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și unitățile sale subordonate.

Art. 30. — (1) Pentru realizarea operației de delimitare a albiilor minore sunt necesare materialele topografice, hidrologice și de gospodărire a apelor.

(2) Datele și materialele topografice cuprind:

a) planuri de situație la scara 1:25.000 sau, după caz, 1:50.000 (ansamblu), pe care vor fi trecute pozițiile posturilor și mirelor hidrometrice existente, amplasamentul bornelor axului albiei minore a cursului de apă, lucrările de apărare existente;

b) zonele în care există sau au existat perimetre de extragere a materialelor din albi, zonele cu eroziuni importante de maluri, zonele în care se manifestă modificări frecvente ale poziției albiei minore;

c) profilele transversale prin albia minoră a cursurilor de apă și a lacurilor naturale sau artificiale (permanente) existente pe traseul ce urmează a se analiza vor îndeplini următoarele condiții: vor fi executate perpendicular pe direcția de curgere, scara acestora va fi cuprinsă, după

caz, între 1:50/1:50 — 1:200/1:100 pentru cursurile de apă interioare și 1:2.000/1:100 pentru fluviul Dunărea, iar sistemul de referință va fi corespunzător axului albiei minore a cursului de apă. Profilele se vor realiza prin întreaga albie minoră a cursului de apă, până la limita superioară a cotei malurilor sau a grindurilor acesteia (la limita de la care începe dezvoltarea albiei majore) și până la nivelul coronamentului în cazul lacurilor de acumulare permanente;

d) pentru determinarea mărimii și a poziției în spațiu a suprafeței libere a albiei minore printr-un minimum de profile transversale, se va realiza o sectorizare a cursului de apă pe tronsoane caracteristice și se vor stabili secțiuni de amplasare a profilelor transversale în următoarele puncte: în secțiunea amonte și aval ale tronsonului pe care albia minoră are o variație cvasiliniară, amonte și aval (circa 50—100 m) de releveele existente (poduri, praguri, baraje, prize), amonte și aval de debușările unor canale de desecare, afluenți etc., în dreptul secțiunilor în care capacitatea de transport a râului este minimă (maluri joase), ceea ce ar putea conduce la o inundare prematură a albiei majore. Definitivarea alegerii amplasamentelor profilelor topometrice se va executa în urma unor recunoașteri pe teren, prin:

(i) relevee ale construcțiilor din albi: poduri, prize, praguri, baraje;

(ii) profile în lung, pe tronsonul pe care se face delimitarea suprafeței albiei minore, realizate la scara 1:25.000/1:100, în sistem de referință Marea Neagră '75, care vor cuprinde: poziția profilelor transversale, pozițiile secțiunilor de mira, cota 0 a acestora, cota talvegului, cotele malurilor, pozițiile afluenților, ale canalelor de desecare, pozițiile riveranilor și denumirea acestora etc.;

(iii) profilele de urmărire a evoluției geomorfologice a albiei minore în secțiunile critice (eroziuni, divagări) etc.

(3) Datele și materialele hidrologice cuprind:

a) chei limnimetrice măsurate (actual) atât la posturile hidrometrice, cât și în alte secțiuni caracteristice ale albiei (baraje, prize etc.);

b) valorile debitelor maxime anuale cu probabilitatea de depășire de 80%;

c) schema segmentării râului pe tronsoane, pe care debitul la care se face determinarea suprafeței albiei minore poate fi considerat, și valorile acestor debite;

d) studii privind prognoza colmatării cuvetelor acumulărilor pe următorii 20 de ani.

(4) Datele și materialele tehnice de specialitate cuprind :

a) coordonatele bornelor axului albiei minore a cursului de apă, precum și ale tuturor celorlalte puncte utilizate pentru determinarea coordonatelor bazei și direcției profilelor în momentul executării acestora, precum și a coordonatelor pozițiilor suprafețelor albiilor minore în momentul determinării acestora;

b) fișele tehnice cu evoluția albiei;

c) planurile de situație ale zonei pe care se realizează operația de amplasare finală a suprafețelor determinate pentru albiile minore. Pe aceste planuri, pe lângă pozițiile

suprafețelor albiilor minore rezultate din ultimele determinări, vor fi trecute, în cazul în care informațiile sunt disponibile, și pozițiile acestora înregistrate în arhive.

Art. 31. — Principalele lucrări de teren și de birou necesare trasării suprafeței albiei minore constau din:

a) determinarea nivelului corespunzător debitului de calcul, pe baza datelor primare topografice și hidrologice prezentate mai sus, utilizând una dintre metodele clasice de calcul hidraulic al curenților liberi în regim lent sau rapid de mișcare prin albiu deschise, și marcarea acestuia pe profilul transversal;

b) trasarea nivelurilor corespunzătoare debitului de calcul pe hărțile la scara 1:25.000 și 1:10.000 în secțiunile stabile și planimetrarea suprafețelor corespunzătoare ocupate de albia minoră;

c) trasarea definitivă pe planurile de situație ce evidențiază albiile minore, poziționarea celorlalte imobile deținute de riverani și, după caz, a limitelor unităților administrativ-teritoriale (județ, municipiu, oraș, comună);

d) informarea oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară teritoriale, a comisiilor județene și locale de apărare împotriva dezastrelor, a celor pentru aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a beneficiarilor de folosințe, a deținătorilor de terenuri asupra rezultatelor operațiunilor pentru delimitarea albiilor minore.

Art. 32. — (1) Delimitarea în teren a albiei minore a cursurilor de apă și a cuvetelor lacurilor artificiale, a lacurilor naturale și a bălților amplasate în albiile minore se face cu borne tip CSA, cu alte repere existente sau prin borne hectometrice la diguri, prin indicarea distanțelor la acestea, lucrările de delimitare fiind legate de axul de referință al cursului de apă. În zonele în care nu există ax de referință acesta se va realiza concomitent cu operația de delimitare a albiei.

(2) Pentru delimitarea în teren se vor utiliza și respecta obligatoriu prevederile Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile Standardului Român — SR nr. 3.446 — 1/iunie 1996, indice de clasificare G.08 — Măsurări terestre, borne pentru punctele de triangulație și repere azimutale, precum și ale SR nr. 4.294-73, Forma și dimensiunile mărcilor la sol.

CAPITOLUL IV

Contestații și mod de rezolvare

Art. 33. — Deținătorii terenurilor riverane care consideră că prin delimitarea albiei minore le-a fost încălcat un drept sau un interes legitim pot depune contestații la Administrația Națională „Apele Române”, în termen de 30 de zile de la delimitarea fizică în teren a albiei minore.

Art. 34. — (1) Administrația Națională „Apele Române” soluționează contestațiile în termen de 30 de zile de la primirea acestora și comunică decizia, în scris, contestatarului, în termen de 5 zile de la soluționare.

(2) Contestatarul nemulțumit de modul de soluționare a contestației se poate adresa instanței de judecată competente conform legii, în termen de 30 de zile de la primirea deciziei Administrației Naționale „Apele Române”.

CAPITOLUL V

Înregistrare și evidențe

Art. 35. — Albiile minore ale cursurilor de apă și cuvele lacurilor naturale și artificiale, precum și cele ale zonelor umede amplasate în albiile minore delimitate în conformitate cu prevederile prezentei metodologii se înscriu atât în evidențele cadastrului la categoria de folosință „Ape”, cât și în evidențele Sistemului informațional de gospodărire a apelor, la grupa „Cadru natural”.

Art. 36. — În sensul dispozițiilor art. 35 alin. (5) și (6) din Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, unitățile de gospodărire a apelor realizează ținerea la zi a Fondului național de date de gospodărire a apelor și pun la dispoziție persoanelor fizice și juridice, în condițiile legii, datele înscrise în acesta.

Art. 37. — Albia fluviului Dunărea se stabilește conform prevederilor convențiilor internaționale la care România este parte și se materializează pe teren după cum este prevăzut la art. 12 și 20.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 38. — Comisiile de delimitare a albiei minore înființate conform prevederilor art. 26 vor efectua, periodic, operațiuni de recunoaștere în teren după trecerea unor viituri semnificative, cu debite maxime care depășesc valoarea corespunzătoare debitului maxim cu probabilitatea de 10%. În cazul unor modificări survenite, acestea se vor opera în documentațiile de delimitare a albiei, cu acordul oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară.

*ANEXĂ
la metodologie*

DEFINIȚII UTILIZATE

1. *Acumulare permanentă* — acumulare realizată prin bararea unui curs de apă pentru obținerea unei retenții permanente de apă, utilizată pentru satisfacerea cerințelor de apă ale folosințelor.

2. *Acumulare nepermanentă* — acumulare realizată prin bararea unui curs de apă sau ca incintă laterală îndiguită, având rol preponderent de atenuare a viiturilor.

3. *Axul de referință al cursului de apă* — sistemul de borne geodezice având coordonatele în sistem de referință Marea Neagră '75 amplasate în lungul cursurilor de apă,

codificate și utilizate pentru reperajul albiilor minore ale cursurilor de apă și al obiectivelor care sunt gestionate prin sistemul informațional specific domeniului de gospodărire a apelor.

4. *Cadastrul general* — sistemul unitar și obligatoriu de evidență tehnică, economică și juridică prin care se realizează identificarea, înregistrarea, reprezentarea pe hărți și planuri cadastrale a tuturor terenurilor, precum și a celorlalte bunuri imobile de pe teritoriul țării, indiferent de destinația lor și de proprietar.

5. *Sistem informațional specific domeniului gospodăririi apelor* — activitatea de inventariere, clasificare, evidentă, sistematizare și sinteză a datelor existente și a rezultatelor măsurătorilor întreprinse pentru caracterizarea în detaliu a resurselor de apă, a rețelei hidrografice, precum și a lucrărilor de gospodărire a apelor, realizate pentru valorificarea acestor resurse, pentru combaterea efectelor distructive ale apelor și pentru protecția calității apelor.

6. *Malurile albiei minore* — formele geomorfologice de teren existente la cota corespunzătoare scurgerii prin secțiunea respectivă a albiei minore. În cazul în care la cota respectivă se întâlnesc forme geomorfologice cu pante abrupte, în plan vertical, acestea se vor include până la cota lor maximă în definiția malurilor și vor aparține albiei minore. Dacă malurile sunt consolidate natural sau prin lucrări, zona consolidată face parte din albia minoră.

7. *Niveluri obișnuite* — nivelurile corespunzătoare debitelor maxime anuale cu probabilitatea de depășire de 80%.

8. *Nivel mediu* — poziția curbei suprafeței libere a apei, raportată la un plan de referință, corespunzătoare tranzitării prin albie a debitului mediu pe o perioadă îndelungată (debit modul).

9. *Perioadele cu ape mari* — perioadele de timp în care pe râu se tranzitează debite cu valori care depășesc valoarea debitului mediu multianual.

10. *Plan topografic* — reprezentare grafică la o scară adecvată (1:10.000 sau 1:25.000) a cursului de apă pentru care se realizează operația de delimitare, cu poziționarea profilelor transversale, pe care vor fi trasate nivelurile

corespunzătoare debitului de calcul, în vederea determinării prin planimetrare a suprafețelor ocupate de albia minoră.

11. *Profile transversale* — reprezentarea grafică a distanțelor față de un reper luat ca bază (cu marcarea tipului de folosință a terenului) a variației altitudinii punctelor unei secțiuni, perpendiculare pe direcția de scurgere a apei. Sistemul de referință utilizat este Marea Neagră '75.

12. *Profil în lung* — reprezentarea grafică în plan vertical (corespunzător unui plan unitar de referință) a liniei talvegului, a coastelor și a liniilor suprafețelor libere ale apei pentru diferite valori ale debitelor corespunzătoare unor probabilități normale de depășire a valorii acestora.

13. *Puncte de hotar* — ansamblul punctelor, materializate pe planuri de situație și în profilele transversale de calcul, corespunzătoare limitelor albiei minore. Punctele sunt determinate planimetric și nivelitic, având ca puncte de sprijin bornele axului albiei minore a cursului de apă, alte repere topogeodezice omologate, existente în teren la momentul realizării operației de trasare definitivă a suprafeței albiei minore.

14. *STEREO 70* — proiecția cartografică oficială în România.

15. *Talveg* — linia adâncimilor maxime ale albiei minore din profilele transversale succesive.

16. *Unitate de gospodărire a apelor* — orice formă organizatorică din structura autorităților de gospodărire a apelor (Administrația Națională „Apele Romane” — S.A.).

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA a III-a

HOTĂRÂREA

din 12 octombrie 2006

În Cauza Kaya împotriva României

(Cererea nr. 33.970/05)

În Cauza Kaya împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), reunită într-o cameră compusă din: domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelski, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamna I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 21 septembrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 33.970/05) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean turc, domnul Saban Kaya (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 15 septembrie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul avocat A. Irmieș, din Cluj-Napoca. Guvernul român (*Guvernul*) este

reprezentat de agentul său, doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. În 26 octombrie 2005, președintele Secției a III-a a decis să comunice cererea Guvernului român și celui turc.

Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, președintele Secției a III-a a decis că admisibilitatea și temeinicia cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele speței

4. Reclamantul, cetățean turc de origine kurdă, s-a născut în 1969 și locuiește în prezent în Turcia.

5. Conform afirmațiilor reclamantului, necontestate de Guvern, la data faptelor el locuia în România de mai mult de 5 ani. În 2003, reclamantul s-a căsătorit cu A.-I.P., cetățeană româncă. O copie a certificatului de căsătorie a fost depusă la dosar.

6. Printr-o ordonanță din 15 aprilie 2005, procurorul P.C. de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București l-a declarat pe reclamant „indezirabil” și i-a interzis șederea pe teritoriul României pentru o perioadă de 15 ani, pe motiv că existau „informații suficiente și serioase conform cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”. Ultimul paragraf al ordonanței menționa că ea trebuia să fie comunicată reclamantului și pusă în executare de Autoritatea pentru străini, în virtutea art. 81 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

7. Conform documentelor depuse la dosar de către reclamant, la 19 aprilie 2005 Ministerul de Interne a informat Serviciul Român de Informații, Ministerul Afacerilor Externe și poliția de frontieră că reclamantului i se interzisese șederea.

8. Printr-o scrisoare din 18 aprilie 2005, Ministerul de Interne a solicitat Autorității pentru străini să îndeplinească formalitățile necesare în vederea transferării reclamantului la centrul special pentru străini „Tudor Gociu”. Cu această ocazie, Ministerul de Interne a informat Autoritatea pentru străini că reclamantul deținea un permis de ședere valabil până la data de 8 iunie 2005.

9. La 18 aprilie 2005, reclamantul a fost arestat de către agenți de la poliția de frontieră și de la Autoritatea pentru străini. Cu această ocazie a fost întocmit un proces-verbal de către 3 agenți de la poliția de frontieră. În aceeași zi, reclamantul a fost condus de către agenții de poliție în fața Autorității pentru străini din București. A doua zi, reclamantul a fost expulzat în Turcia.

10. La 19 aprilie 2005, avocatul reclamantului a sesizat Curtea de Apel București cu o contestație administrativă împotriva Ordonanței Parchetului din 15 aprilie 2005. El a cerut, de asemenea, suspendarea executării măsurii. Avocatul reclamantului a evidențiat faptul că reclamantul locuia de mult timp în România, că era căsătorit cu o cetățeană româncă și că nu săvârșise nicio infracțiune împotriva securității statului.

11. Audierea în fața Curții de Apel București a avut loc la 20 aprilie 2005. Printr-o sentință din aceeași zi, Curtea de Apel a respins contestația, cu următoarea motivare:

„Curtea, din analiza ansamblului probator administrat la dosarul cauzei, precum și a susținerilor și apărărilor formulate, constată:

În sensul dispoziției art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, «Declararea ca indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară sau există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică».

Măsura dispusă de procurorul desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București s-a luat la solicitarea Serviciului Român de Informații, adresată cu nr. 001382622

din 15 aprilie 2005, care a constatat că față de dispozițiile art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt suficiente indicii temeinice că reclamantul desfășoară activități de natură să pună în pericol securitatea națională, fapt pentru care s-au făcut aplicabile dispozițiile art. 83 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, modificată și completată prin Legea nr. 482/2004.

Față de dispozițiile art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, comunicarea datelor și informațiilor care constituie motive ce au stat la baza deciziei de declarare ca indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate, astfel că acestea nu pot fi, sub nicio formă, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.

Se mai constată de către instanță că punerea în executare a ordonanței atacate s-a realizat sub incidența prevederilor art. 93 alin. (1) și (4) și ale art. 83 alin. (4¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, modificată și completată prin Legea nr. 482/2004, privind introducerea și scoaterea din centrul de cazare «Tudor Gociu» (...), îndepărtarea de pe teritoriul României fiind realizată la data de 19 aprilie 2005.

Având în vedere cele expuse și dată fiind gravitatea abaterilor săvârșite, de natură a pune în pericol siguranța națională (...), Curtea urmează a respinge acțiunea formulată de reclamantul Kaya Saban ca nefondată.”

În temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, această hotărâre este irevocabilă.

II. Dreptul și practica interne pertinente

A. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 27 decembrie 2002)

12. Dispozițiile aplicabile sunt următoarele:

Articolul 81

„(1) Aducerea la cunoștința străinului a dispoziției de părăsire a teritoriului României se realizează de către Autoritatea pentru străini ori de formațiunile sale teritoriale.

(2) Dispoziția de părăsire a teritoriului se redactează în două exemplare, în limba română și într-o limbă de circulație internațională.

(3) Atunci când străinul este prezent, un exemplar al dispoziției de părăsire a teritoriului se înmânează acestuia, sub semnătură (...)

(4) Dacă străinul nu este prezent, comunicarea se realizează astfel:

a) prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care străinul a declarat că locuiește;

b) prin afișare la sediul Autorității pentru străini și al formațiunii teritoriale, în cazul în care nu se cunoaște adresa la care locuiește străinul.”

Articolul 83

„(1) Declararea ca indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către procurorul anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la propunerea Autorității pentru străini sau a altor instituții cu competențe în domeniul ordinii publice și siguranței naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3) Procurorul se pronunță, prin ordonanță motivată, în termen de 5 zile de la primirea propunerii formulate în condițiile alin. (2) și, în cazul aprobării acesteia, transmite ordonanța de declarare ca indezirabil la Autoritatea pentru străini pentru a fi pusă în executare. Atunci când declararea străinului ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de siguranță națională, în conținutul ordonanței nu vor fi menționate motivele care stau la baza acestei decizii.

(4) Dreptul de ședere al străinului încetează de drept de la data emiterii ordonanței de declarare ca indezirabil.

(5) Perioada pentru care un străin poate fi declarat indezirabil este de la 5 la 15 ani (...).

Articolul 84

„(1) Ordonanța de declarare ca indezirabil se aduce la cunoștință străinului de către Autoritatea pentru străini, în condițiile prevăzute la art. 81.

(2) Comunicarea datelor și informațiilor care constituie motivele ce au stat la baza deciziei de declarare ca indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii în mod expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate. Asemenea date și informații nu pot fi, sub nicio formă, direct sau indirect, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.“

Articolul 85

„(1) Ordonanța de declarare ca indezirabil poate fi atacată de străinul împotriva căruia a fost dispusă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Sentința instanței este definitivă și irevocabilă.

(2) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a ordonanței (...).

Articolul 93

Luarea în custodie publică a străinilor

„(1) Luarea în custodie publică este o măsură de restrângere a libertății de mișcare dispusă de magistrat împotriva străinului care nu a putut fi returnat în termenul prevăzut de prezenta ordonanță de urgență, precum și împotriva străinului care a fost declarat indezirabil sau cu privire la care instanța a dispus expulzarea.

(4) Luarea în custodie publică a străinilor declarați indezirabili se dispune de către procurorul care a dispus măsura declarării ca indezirabil, prin ordonanța prevăzută la art. 83 alin. (3).

(6) Perioada maximă de luare în custodie publică a străinilor împotriva cărora s-a dispus măsura returnării nu poate depăși 6 luni.

(7) Străinii împotriva cărora s-a dispus măsura returnării pot depune plângere împotriva măsurii luării în custodie publică, dispusă de procuror în condițiile prevăzute la alin. (2), la Curtea de Apel București, care este obligată să o rezolve în termen de 5 zile de la data primirii. Introducerea plângerii nu suspendă executarea măsurii luării în custodie publică.“

B. Decizia nr. 342 din 16 septembrie 2003 a Curții Constituționale

13. Într-o cauză similară celei a reclamantului, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra compatibilității art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu principiile constituționale de nediscriminare, cele ale dreptului de acces la un tribunal și ale dreptului la un proces echitabil. Excepția de neconstituționalitate fusese ridicată de un străin în cadrul contestării ordonanței parchetului prin care fusese declarat indezirabil pe motiv că „existau informații suficiente și serioase potrivit cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională“.

14. Curtea Constituțională a considerat că articolul precitat era conform Constituției și Convenției, pentru următoarele motive:

„În cauza de față situația străinilor declarați indezirabili în scopul apărării siguranței naționale și protejării informațiilor clasificate este diferită de cea a celorlalți cetățeni străini, ceea ce poate determina legiuitorul să stabilească drepturi diferite pentru aceste două categorii de cetățeni străini, fără ca prin aceasta să se încalce principiul egalității. Diferența reală, care rezultă din cele două situații, justifică existența unor reguli distincte.

Totodată Curtea constată că interdicția stabilită de legiuitor pentru cetățenii străini declarați indezirabili, de a nu li se aduce la cunoștință datele și informațiile pe baza cărora s-a luat o astfel de decizie, este în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (3), potrivit cărora «Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze [...] siguranța națională».

Dispozițiile art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu încalcă principiul accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, deoarece, conform art. 85 alin. (1), împotriva măsurii dispuse de procuror de declarare ca indezirabil este deschisă calea acțiunii în justiție.

Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 123 alin. (2) din Constituție referitor la independența judecătorilor, deoarece aceștia trebuie să respecte legea care dă prioritate intereselor privind siguranța națională a României. Instanța urmează să soluționeze contestația în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu privire la regimul străinilor în România, verificând legalitatea și temeinicia ordonanței în condițiile și în limitele acesteia.

Referitor la prevederile cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 6 § 1), precum și la cele ale Declarației Universale a Drepturilor Omului (art. 9 și 10), invocate în motivarea excepției, Curtea reține că textul legal criticat nu oprește părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat (prin Hotărârea din 5 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Maaouia împotriva Franței*) că «deciziile privind intrarea, șederea și expulzarea străinilor nu privesc drepturile și obligațiile civile ale reclamantului și nici acuzații de natură penală, în sensul art. 6 § 1 din Convenție».

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 1 lit. f) din Convenție

15. Reclamantul invocă nelegalitatea detenției care a precedat expulzarea sa, cu încălcarea art. 5 § 1 lit. f) din Convenție, care prevede următoarele:

„Art. 5.1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

(...)

f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare.”

16. Curtea reamintește că art. 5 § 1 cuprinde lista completă a circumstanțelor în care indivizii pot fi privați în mod legal de libertatea lor, luând în considerare faptul că aceste circumstanțe implică o interpretare restrictivă, fiind vorba despre excepții de la o garanție fundamentală a libertății individuale (*Quinn împotriva Franței*, Hotărârea din 22 martie 1995, seria A, nr. 311, p. 17, § 42).

17. În speță, nimeni nu contestă faptul că reclamantul a fost deținut în așteptarea unei expulzări în sensul art. 5 § 1 lit. f). Această dispoziție impune doar ca „o procedură de expulzare (să fie) în curs”; nu este necesar să se verifice dacă decizia inițială de expulzare se justifică sau nu în raport cu legislația internă sau cu Convenția. Din acest punct de vedere, art. 5 § 1 lit. f) nu prevede aceeași protecție ca art. 5 § 1 lit. c) (*Chahal împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pp. 1862-3, § 112).

18. Revine totuși Curții responsabilitatea de a verifica dacă detenția reclamantului a fost „legală” în raport cu această dispoziție, ținând în special cont de garanțiile pe care le oferă sistemul intern. În privința „legalității” unei detenții, ținând cont de „căile legale”, Convenția trimite în principal la obligația de respectare a normelor de fond, precum și a celor de procedură din legislația națională, dar ea impune în plus conformitatea oricărei privări de libertate cu scopul art. 5: protecția individului contra arbitrarului (*Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40.907/98, § 54, CEDO 2001-II).

19. Din acest punct de vedere, Curtea amintește că, impunând ca orice privare de libertate să fie efectuată „conform căilor legale”, art. 5 § 1 prevede în primul rând ca orice arestare sau detenție să aibă o bază legală în dreptul intern. Totuși, aceste prevederi nu se limitează la a trimite la dreptul intern; ele vizează, de asemenea, calitatea legii; aceasta trebuie să fie compatibilă cu preeminența dreptului, noțiune inerentă ansamblului articolelor Convenției. Această calitate implică faptul că o lege națională care autorizează o privare de libertate trebuie să fie suficient de accesibilă și precisă pentru a se evita orice pericol de arbitrar (*Amuur împotriva Franței*, Hotărârea din 25 iunie 1996, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-III, p. 850, § 50).

20. Curtea observă că, în speță, plasarea reclamantului în centrul special avea o bază în dreptul intern: art. 93 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, potrivit căruia o persoană poate fi luată în custodie publică, în așteptarea expulzării sale, dacă a fost declarată indezirabilă sau dacă ea a făcut obiectul unei proceduri de expulzare. Art. 93 prevede, de asemenea, durata și modalitățile detenției.

Or, în ceea ce privește detenția reclamantului între 18 și 19 aprilie 2005, Curtea relevă că baza legală a acestei

privări de libertate este Ordonanța din 15 aprilie 2005 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, care se întemeiază pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, citată mai sus.

21. Curtea reamintește că rolul său nu este acela de a examina *in abstracto* legislația și practica interne aplicabile în această cauză, ci acela de a aprecia dacă modul în care ele au afectat reclamantul încalcă prevederile Convenției [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Padovani împotriva Italiei*, Hotărârea din 26 februarie 1993, seria A, nr. 257-B, p. 20, § 24, și *Bellerin Lagares împotriva Spaniei* (decizie), nr. 31.548/02, 4 noiembrie 2003]. Or, detenția, în speță, nu a durat decât o zi, un interval de timp pe care Curtea nu îl consideră nerezonabil.

În plus, conform art. 93 citat mai sus, reclamantul avea posibilitatea contestării măsurii luării sale în custodie publică.

22. În lumina criteriilor degajate din jurisprudență și ținând cont de ansamblul circumstanțelor speței, Curtea apreciază că durata detenției, de numai o zi, este rezonabilă.

Prin urmare, această parte a cererii este în mod evident nefondată, în sensul art. 35 § 3 din Convenție, și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 § 4.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

23. Reclamantul invocă o încălcare a dreptului său la un proces echitabil cu ocazia procedurii care s-a derulat în fața Curții de Apel București, care s-a finalizat prin Hotărârea din 20 aprilie 2005.

24. Curtea amintește că deciziile referitoare la îndepărtarea străinilor, cum a fost cazul în speță cu privire la Hotărârea din 20 aprilie 2005 a Curții de Apel București, nu implică contestarea drepturilor și obligațiilor cu caracter civil și nici nu se referă la temeinicia unei acuzații în materie penală, în sensul art. 6 § 1 din Convenție [*Maaouia împotriva Franței* (MC), nr. 39.652/98, § 40, CEDO 2000-X].

Astfel, Curtea apreciază că această parte a cererii este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 din Convenție și a art. 4 din Protocolul nr. 4

25. Fără a-și susține afirmațiile, reclamantul invocă o violare a art. 16 din Convenție și a art. 4 din Protocolul nr. 4.

26. Curtea observă că aceste capete de cerere nu sunt susținute. Prin urmare, ele sunt în mod evident nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

27. Reclamantul invocă faptul că măsura de expulzare, precum și interdicția de ședere pe o durată de 15 ani pronunțate împotriva sa aduc atingere dreptului său la viață privată și de familie, garantat de art. 8 din Convenție, astfel redactat:

„Art. 8.1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea

economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Asupra admisibilității

28. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Ea relevă că, de altfel, acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar deci să fie declarat admisibil.

B. Pe fond

1. Cu privire la existența unei ingerințe

29. Guvernul nu contestă existența unei vieți private și familiale a reclamantului în România înainte de expulzarea lui, dar susține că această măsură, precum și interdicția de ședere nu au constituit o ingerință în viața sa privată și familială. În această privință, arată că reclamantul nu avea drept de ședere permanentă în România, ci locuia pe baza unei vize valabile până la 8 iunie 2005, care putea fi reînnoită. Mai mult, subliniază că soția reclamantului putea să meargă în Turcia pentru a continua viața familială, după expulzare. Guvernul susține că reclamantul, care se găsea în România de numai 5 ani, nu și-a petrecut „cea mai mare parte a existenței” sale pe teritoriul acestei țări. În sfârșit, consideră că nu a existat nicio ingerință în viața sa privată și familială.

30. Reclamantul contestă susținerile Guvernului. El afirmă că soției sale i-a fost imposibil să se mute în Turcia, ținând cont de religia sa. El contestă accesibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, precum și scopul măsurii de expulzare, luată în conformitate cu ordonanța menționată. În final, el invocă absența oricărei probe care ar putea indica pericolozitatea sa pentru siguranța națională.

31. Curtea constată că realitatea unei vieți private și familiale a reclamantului în România anterior expulzării sale nu este contestată.

32. Într-o cauză similară, Curtea a reținut că integrarea reclamantului în societatea românească și caracterul efectiv al vieții sale de familie erau incontestabile și că interdicția de a se afla pe teritoriul românesc a pus capăt acelei integrări și a generat o perturbare radicală a vieții sale private și familiale (*Lupșa împotriva României*, nr. 10.337/04, §§ 24–27, 8 iunie 2006).

33. În speță, reclamantul a intrat în România în anul 2000, unde a locuit de atunci în mod regulat și și-a întemeiat o familie cu o cetățeană româncă.

34. Astfel, Curtea consideră că a existat o ingerință în viața sa privată și familială.

2. Cu privire la justificarea ingerinței

35. O astfel de ingerință încalcă Convenția, dacă nu respectă exigențele § 2 al art. 8. Astfel, trebuie analizat dacă ea era „prevăzută de lege”, dacă avea la bază unul sau mai multe scopuri legitime în raport cu paragraful menționat și dacă era „necesară într-o societate democratică”.

36. Guvernul invocă faptul că măsura litigioasă este în conformitate cu criteriile § 2 al art. 8. El evidențiază faptul că măsura era prevăzută de lege, mai exact de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, și că se îndeplinește astfel condiția accesibilității. În ceea ce privește condiția previzibilității, Guvernul apreciază că este, de asemenea, îndeplinită, din moment ce art. 83 din ordonanța mai sus menționată prevede că interdicția de a se afla pe teritoriul românesc nu poate fi impusă decât în cazuri strict enumerate, atunci când se cunoaște că un străin desfășoară, a desfășurat ori există indicii temeinice că

intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

37. Guvernul afirmă că măsura litigioasă urmărea un scop legitim, și anume apărarea securității naționale, că era necesară într-o societate democratică, astfel că se justifica printr-o nevoie socială imperioasă și că era proporțională cu scopul legitim urmărit. Pentru a concluziona cu privire la proporționalitatea ingerinței, Guvernul subliniază că trebuie să se țină cont, pe de o parte, de gravitatea faptelor de care reclamantul era suspectat și, pe de altă parte, și de faptul că partenera sa era liberă să îl viziteze și eventual să se mute în Turcia.

38. În Cauza *Lupșa împotriva României* menționată anterior, Curtea a statuat că art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 — text legal care a stat la baza expulzării și a interdicției de ședere a reclamantului — îndeplinește criteriul accesibilității, dar ridică probleme din punctul de vedere al previzibilității.

39. În speță, ca și în Cauza *Lupșa împotriva României*, mai sus menționată, printr-o ordonanță a parchetului reclamantul a fost declarat indezirabil pe teritoriul românesc, i s-a interzis șederea pentru o perioadă de 15 ani și a fost expulzat pe motiv că Serviciul Român de Informații avea „informații suficiente și serioase conform cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”.

40. Curtea constată că nu a fost inițiată urmărirea penală împotriva reclamantului pe motiv că ar fi participat la comiterea vreunei infracțiuni în România sau în altă țară. Exceptând motivul general mai sus menționat, autoritățile nu au furnizat reclamantului nicio altă precizare.

41. Curtea amintește că orice persoană împotriva căreia se ia o măsură care are la bază motive de securitate națională trebuie să beneficieze de garanții împotriva arbitrarului. În special, persoana trebuie să aibă posibilitatea de a declanșa un control al măsurii litigioase din partea unui organ independent și imparțial, competent să se pronunțe cu privire la toate problemele de fapt și de drept relevante, în vederea stabilirii legalității măsurii și a sancționării unui eventual abuz din partea autorităților. În fața unui astfel de organ de control persoana în cauză trebuie să beneficieze de o procedură contradictorie pentru a-și putea prezenta punctul de vedere și a combate argumentele autorităților (*Al-Nashif împotriva Bulgariei*, nr. 50.963/99, § § 123 și 124, 20 iunie 2002).

42. La fel ca în Cauza *Lupșa împotriva României* menționată anterior (§ 41), Curtea de Apel București s-a mărginit la un examen pur formal al ordonanței parchetului. În plus, nicio precizare referitoare la faptele de care era acuzat reclamantul nu a fost furnizată curții de apel, astfel încât aceasta nu a mers dincolo de afirmațiile parchetului pentru a verifica dacă reclamantul prezenta într-adevăr un pericol pentru securitatea națională sau pentru ordinea publică.

43. Datorită faptului că reclamantul nu a beneficiat nici în fața autorităților administrative, nici în fața curții de apel de un grad minim de protecție împotriva arbitrarului autorităților, Curtea a concluzionat că atingerea adusă vieții sale private nu era prevăzută de „o lege” care să răspundă cerințelor Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, citată anterior, § 128).

44. În lumina celor de mai sus, Curtea apreciază că nu mai este necesară examinarea plângerii reclamantului pentru a stabili dacă atingerea a urmărit un „scop legitim” și dacă a fost „necesară într-o societate democratică”.

45. În consecință, a existat o încălcare a art. 8 din Convenție.

V. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 7

46. Reclamantul a denunțat o atingere adusă garanțiilor procedurale în cazul expulzării. El a invocat art. 1 din Protocolul nr. 7, care prevede următoarele:

„1. Un străin care își are reședința în mod legal pe teritoriul unui stat nu poate fi expulzat decât în temeiul executării unei hotărâri luate conform legii și el trebuie să poată:

a) să prezinte motivele care pledează împotriva expulzării sale;

b) să ceară examinarea cazului său; și

c) să ceară să fie reprezentat în acest scop în fața autorităților competente sau a uneia ori a mai multor persoane desemnate de către această autoritate.

2. Un străin poate fi expulzat înainte de exercitarea drepturilor enumerate în paragraful 1 a), b) și c) al acestui articol, atunci când expulzarea este necesară în interesul ordinii publice sau se întemeiază pe motive de securitate națională.“

A. Cu privire la admisibilitate

47. Curtea constată că plângerea nu este în mod evident nefondată în conformitate cu art. 35 § 3 din Convenție. Ea subliniază, pe de altă parte, că aceasta nu este lovită de niciun alt motiv de inadmisibilitate, fapt pentru care hotărăște să o declare admisibilă.

B. Pe fond

48. Guvernul nu contestă aplicabilitatea în cauză a art. 1 din Protocolul nr. 7 și admite că reclamantul a fost expulzat înainte de a beneficia de garanțiile prevăzute de acest articol. Cu toate acestea, Guvernul consideră că motive de securitate națională reclamă măsuri urgente. Astfel, apreciază că expulzarea reclamantului a fost justificată conform § 2 al art. 1.

49. Guvernul susține, de asemenea, că reclamantul, deși a fost expulzat, a beneficiat de aceste garanții procedurale în fața unei jurisdicții. Astfel, evidențiază faptul că reclamantul a fost reprezentat de un avocat care a putut expune în fața curții considerentele care susțineau neexpulzarea sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mezghiche împotriva Franței*, nr. 33.438/96, Decizia Comisiei din 9 aprilie 1997).

50. Reclamantul afirmă că nu a fost niciodată informat asupra motivelor expulzării sale și reiterează imposibilitatea avocatului său de a-i asigura apărarea în lipsa oricărui dovezi împotriva sa.

51. Curtea amintește că în caz de expulzare, dincolo de protecția care le este oferită în special de art. 3 și 8, coroborate cu art. 13 din Convenție, străinii beneficiază de garanții specifice prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 7 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, citată anterior, § 132).

52. Pe de altă parte Curtea relevă faptul că garanțiile mai sus menționate nu se aplică decât străinului aflat legal pe teritoriul unui stat care a ratificat acest protocol [*Sejdovic și Sulejmanovic împotriva Italiei* (decizie), nr. 57.575/00, 14 martie 2002, și *Sulejmanovic și Sultanovic împotriva Italiei* (decizie), nr. 57.574/00, 14 martie 2002].

53. În speță, Curtea constată că nu se contestă faptul că reclamantul locuia legal pe teritoriul românesc în momentul expulzării sale. Astfel, deși a fost expulzat de urgență din motive de securitate națională, fapt permis de § 1 al art. 1, el avea dreptul de a se prevala, după expulzarea sa, de garanțiile prevăzute de § 1 (a se vedea raportul explicativ care însoțește Protocolul nr. 7).

54. Curtea relevă faptul că prima garanție acordată persoanelor vizate de acest articol prevede că acestea nu pot fi expulzate decât „în executarea unei decizii luate în conformitate cu legea“.

55. Cuvântul „lege“ se referă la legea națională, trimiterea la aceasta vizând, conform ansamblului dispozițiilor Convenției, nu numai existența unei baze în dreptul intern, ci și calitatea legii: impune accesibilitatea și previzibilitatea acesteia, precum și o anumită protecție împotriva atingerilor arbitrare ale drepturilor garantate de Convenție, venind din partea puterii publice.

56. Curtea reiterează constatarea pe care a făcut-o cu ocazia examinării capătului de cerere privind art. 8 din Convenție, și anume că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, care a reprezentat baza legală a expulzării reclamantului, nu i-a oferit acestuia garanții minime împotriva arbitrariului autorităților.

57. În consecință, deși expulzarea reclamantului a avut loc în executarea unei decizii luate în conformitate cu legea, a existat o violare a art. 1 din Protocolul nr. 7, din moment ce legea nu corespunde cererilor Convenției.

58. În orice caz, Curtea apreciază că autoritățile interne au încălcat garanțiile de care reclamantul trebuia să beneficieze în virtutea § 1 lit. a) și b) al acestui articol.

59. În această privință, Curtea constată, pe de o parte, că autoritățile nu au furnizat reclamantului nici cel mai mic indiciu privind faptele de care este acuzat și, pe de altă parte, că parchetul nu i-a comunicat ordonanța luată împotriva sa decât în ziua singurei audieri în fața curții de apel. Pe de altă parte, Curtea observă că curtea de apel a respins orice cerere de amânare, împiedicându-l astfel pe avocatul reclamantului să studieze ordonanța mai sus menționată și să depună la dosar documente în sprijinul contestației îndreptate împotriva sa.

60. Amintind că orice dispoziție a Convenției sau a protocoalelor sale trebuie interpretată astfel încât să garanteze drepturi concrete și efective, iar nu teoretice și iluzorii, Curtea consideră, având în vedere controlul pur formal realizat de curtea de apel în această cauză, că reclamantul nu a putut, cu adevărat, să obțină examinarea cauzei sale din perspectiva motivelor care susțineau neexpulzarea sa.

61. A existat deci o violare a art. 1 din Protocolul nr. 7.

VI. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

62. Conform art. 41 din Convenție, „Dacă Curtea declară că a existat o încălcare a Convenției și a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.“

A. Prejudiciu

63. Reclamantul solicită 500.000 EUR, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin expulzarea sa.

64. Guvernul contestă aceste pretenții, apreciind că sunt exorbitante și nejustificate. În plus, susține că nu există nicio legătură directă între încălcările invocate și prejudiciul pretins. Guvernul face trimitere la Cauza *Beldjoudi împotriva Franței* (Hotărârea din 26 martie 1992, seria A, nr. 234-A, § 86), în care Curtea a apreciat că simpla constatare a încălcării constituie o reparație suficientă în această privință. Guvernul amintește și de cauzele *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, mai sus citată (§ 148), *Slivenko împotriva Letoniei* [(MC), nr. 48.321/99, § 167, CEDO 2003-X] și *Mokrani împotriva Franței* (nr. 52.206/99, § 43, 15 iulie 2003), în care Curtea a acordat, cu titlu de daune morale, o sumă mai mică decât cea solicitată de reclamant.

65. Curtea apreciază că reclamantul a suferit un prejudiciu moral incontestabil din cauza încălcărilor constatate. Având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și statuând în echitate, după cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea hotărăște să acorde reclamantului 10.000 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul nu solicită restituirea cheltuielilor de judecată.

67. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține restituirea cheltuielilor de judecată decât în condițiile în care le-a cerut. Astfel că, în cauză, Curtea nu acordă reclamantului nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi

68. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă cu privire la capetele de cerere întemeiate pe art. 8 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 7 și inadmisibilă pentru rest;
2. declară că a existat o încălcare a art. 8 din Convenție;
3. hotărăște că a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 7;
4. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data la care hotărârea a devenit definitivă conform art. 44 § 2 din Convenție, 10.000 EUR (zece mii de euro) cu titlu de daune morale, plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, convertibilă în lei românești noi la nivelul ratei de schimb aplicabile la data plății;
 - b) că, începând de la data expirării termenului amintit până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană în această perioadă, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale;
5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

John Hedigan,
președinte

Vincent Berger,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 151901